

ADOLF HITLER

Αγαπημένος ηγέτης

ADOLF HITLER

Αγαπημένος ηγέτης

**Οκτώ άρθρα για τον Χίτλερ
και**

**Επτά ποιήματα του Χίτλερ
Συγκεντρώθηκε από το
NS KÄΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΑΓΩΝΑ
1990-1994**

**NSDAP/AO
PO Box 6414
Lincoln NE 68506 ΗΠΑ
www.nsdapao.info & www.nsdapao.org**

Πίνακας περιεχομένων

Εισαγωγή

Άρθρα για τον Αδόλφο Χίτλερ

Ποιος ήταν ο Αδόλφος Χίτλερ

Προσκύνημα

Χριστουγεννιάτικη ιστορία

20 Απριλίου

Αδόλφος Χίτλερ: ηγέτης της αυτοθυσίας

Η αρχή

Ο Αδόλφος Χίτλερ στον παγκόσμιο πόλεμο

Μια εξομολόγηση

Ποιήματα του Αδόλφου Χίτλερ

Σκεφτείτε το!

Ο σύντροφος

Ήταν στο πυκνό δάσος του Αρτουά...

Σιωπηλός ηρωισμός

Νεκροταφείο Waldehren στο Pasewalk

Σε ραδιοφωνική επιφυλακή

"Μπλε άσπρο και μαύρο και άσπρο κόκκινο"

Εισαγωγή

Ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν σίγουρα ο πιο αγαπητός ηγέτης οποιουδήποτε έθνους!

Αυτή η αγάπη τον έκανε τόσο επιτυχημένο. Αυτή η επιτυχία τον έκανε τόσο φοβερό για τον εχθρό. Εξαιτίας αυτού του φόβου ο εχθρός τον κακολογούσε χρόνο με το χρόνο, δεκαετία με τη δεκαετία.

Η αγάπη δεν μπορεί να νικηθεί από το μίσος. Η αλήθεια δεν μπορεί να εξαλειφθεί από το ψέμα. Η καλοσύνη δεν μπορεί να καταστραφεί από την κακία.

Μια μέρα η παλίρροια θα γυρίσει...

Gerhard Lauck
Οκτώβριος 1999 (110)

Ποιος ήταν ο Αδόλφος Χίτλερ;

από τον Michael Storm

Ο Φύρερ μας Αδόλφος Χίτλερ ήταν ένας εξαιρετικά προικισμένος άνθρωπος. Αντιμετώπισε πολλά εξαιρετικά δύσκολα καθήκοντα, όπως αυτά του πολέμαρχου, του πολιτικού ηγέτη και του ιδρυτή, για να αναφέρουμε μόνο μερικά. Κατά τη γνώμη μου, ο ρόλος που έτυχε της μεγαλύτερης προσοχής, αυτός του πολέμαρχου, δεν ήταν ο *πραγματικός* Χίτλερ- ενώ εκτέλεσε αυτό το καθήκον με όλες του τις δυνάμεις, δεν ήταν ωστόσο η πραγματική του κλίση (π.χ. αρνήθηκε να μετατρέψει την οικονομία σε ολοκληρωτικό πόλεμο μέχρι το 1943 - η Γερμανία δεν είχε καν σχέδιο πολέμου και εξοπλισμών μέχρι τότε, σημάδι ότι ο πόλεμος μας είχε επιβληθεί - και μόλις το 1944 κλήθηκαν οι γυναίκες για υπηρεσία στους εξοπλισμούς, επειδή ήλπιζε μέχρι τέλους ότι θα μπορούσε να τελειώσει τον πόλεμο χωρίς να χάσει το έργο της ζωής του).

Ήταν σίγουρα ένας λαμπρός πολιτικός ηγέτης και ένας δυναμικός πολιτικός άνδρας, αλλά γι' αυτόν αυτά ήταν σχεδόν μόνο εξωτερικά φαινόμενα που δεν τον ικανοποιούσαν ακόμη πλήρως. Τελικά, μετά τη χειμερινή κρίση στο Ανατολικό Μέτωπο, υποβιβάστηκε εντελώς στο ρόλο του διοικητή, τον οποίο αναγκάστηκε να αναλάβει ο Φύρερ.

Η εσωτερική φύση του Αδόλφου Χίτλερ, την οποία διατήρησε σε όλη του τη ζωή, ήταν αυτή του δημιουργού. Πρόθεση αυτού του άρθρου για τα γενέθλιά του είναι να ασχοληθεί με αυτή την πτυχή. Σε αντίθεση με την αρνητική εικόνα που έδωσαν τα εβραϊκά μέσα ενημέρωσης στον αγαπημένο μας ηγέτη, στην πραγματικότητα ήταν ο πιο θετικός και εποικοδομητικός ηγέτης στην ανθρώπινη ιστορία.

Ως έφηβος, ονειρευόταν να γίνει καλλιτέχνης και κατάφερε μάλιστα να βγάλει ένα μέτριο μεροκάματο ως ανεξάρτητος καλλιτέχνης. (Δείτε το βιβλίο *Αδόλφος Χίτλερ, ο άγνωστος καλλιτέχνης*, #082 στην αγγλική λίστα βιβλίων μας). Μόνο όταν έκανε αίτηση σε σχολή καλών τεχνών στη Βιέννη έμελλε να ανακαλύψει την πραγματική του αποστολή- η σχολή απέρριψε την αίτησή του, αλλά του είπε ότι το μέλλον του βρισκόταν στην αρχιτεκτονική και ότι θα έπρεπε να κάνει αίτηση εκεί. Ωστόσο, αν και είχε τις ικανότητες, δεν είχε το απολυτήριο για να γίνει αρχιτέκτονας, καθώς είχε εγκαταλείψει το σχολείο αμέσως μετά το θάνατο του πατέρα του.

Σε όλη του τη ζωή, ωστόσο, ο Αδόλφος Χίτλερ παρέμεινε καλλιτέχνης, σχεδιάζοντας σπίτια, στάδια, γέφυρες, ακόμη και ανασχεδιάζοντας ολόκληρες πόλεις. Κάθε μία από αυτές τις δημιουργίες φέρει τη σφραγίδα του πραγματικού του εαυτού. Αργότερα, ήταν καθήκον του Άλμπερτ Σπέερ ως επικεφαλής αρχιτέκτονα του Ράιχ του Φύρερ να υλοποιήσει ιδέες, σκίτσα, σχέδια και μοντέλα.

Υπέροχα κτίρια ξεφύτρωσαν σε όλη τη Γερμανία, όπως ακριβώς τα είχε ονειρευτεί ο Φύρερ. Το οικοδομικό του πρόγραμμα διήρκεσε από το 1933 έως το 1943! Αλλά η

Γερμανία δεν είχε αρκετό εργατικό δυναμικό και πρώτες ύλες για να ολοκληρώσει έστω και ένα κλάσμα των προγραμματισμένων έργων κατά τη διάρκεια αυτών των 10 ετών. Ο επανεξοπλισμός της Γερμανίας ανάγκασε τότε το κατασκευαστικό πρόγραμμα να σταματήσει το 1944. Το 1938, η Γαλλία είχε ακόμη δαπανήσει περισσότερα για εξοπλισμούς από το Γερμανικό Ράιχ! Το 1939, δαπανήθηκαν περισσότερα χρήματα για την RAF στη Μεγάλη Βρετανία από όσα ξόδεψε ο Hermann Göring για τη γερμανική Luftwaffe, και το 1940 η Γαλλία διέθετε διπλάσια σύγχρονα άρματα μάχης από τη Γερμανία! Και αυτές οι δύο "φιλειρηνικές" δημοκρατίες ήταν οι *πιο αδύναμες* στον συμμαχικό συνασπισμό που περικύκλωσε την πατρίδα μας στον πιο τερατώδη πόλεμο που έχει δει ποτέ η ανθρωπότητα. Παρ' όλα αυτά, τους πήρε -ΗΠΑ, ΕΣΣΔ, Μεγάλη Βρετανία κ.λπ.- έξι ολόκληρα χρόνια για να νικήσουν τη μικρή Γερμανία.

Προφανώς, η κατασκευή αυτοκινητοδρόμων και κτιρίων, καθώς και ο αστικός καλλωπισμός γενικά, αποτελούσε πολύ υψηλή προτεραιότητα για τον Φύρερ. Αλλά ακόμη και αυτά τα γιγαντιαία έργα δεν παρέχουν επαρκή απόδειξη της εσωτερικής φύσης του Φύρερ - ήταν πολύ μεγαλύτερη από αυτό!

Όταν ο Αδόλφος Χίτλερ έγινε το 7ο μέλος του κόμματος ως άγνωστο πρόσωπο, ξεκίνησε αμέσως μια εκστρατεία που μετέτρεψε ένα σκοτεινό κόμμα απόσχισης σε ένα παντοδύναμο κίνημα, όπως μπορούμε να παρακολουθήσουμε εντυπωσιακά στην ταινία της Leni Riefenstahl *"Ο θρίαμβος της θέλησης"*. Τίποτα από όλα αυτά δεν θα μπορούσε να συμβεί χωρίς την εσωτερική ορμή του ηγέτη. Η μετατροπή του κόμματος σε ένα γνήσιο κίνημα δεν ήταν εύκολη υπόθεση, ιδίως καθώς έπρεπε να αντιστέκεται συνεχώς σε ισχυρούς εχθρούς. Όταν ο πολιτικός βραχίονας του κόμματος μετρούσε τελικά εκατομμύρια μέλη, ο Φύρερ ίδρυσε διάφορες υπο-οργανώσεις, ώστε κάθε μεμονωμένο μέλος να μπορεί να βρει ένα έργο σύμφωνα με τη δική του πρόνοια. Οι πιο γνωστές ομάδες ήταν τα SS, τα SA και η HJ. Υπήρχαν όμως δεκάδες άλλες, πολύ μεγαλύτερες οργανώσεις που υποστήριζαν εργάτες, αγρότες, φοιτητές κ.λπ. Τα μέλη τους επισκίαζαν ακόμη και τα δύο εκατομμύρια των SA. Η μεγαλοφυΐα του Φύρερ ήξερε ότι οι άνθρωποι έπρεπε να ενωθούν για την εθνική υπόθεση, και όλα αυτά ένωσαν και συνέδεσαν τους ανθρώπους όπως ποτέ πριν ή μετά δεν είχαν ενωθεί οι άνθρωποι.

Ο Φύρερ όχι μόνο ίδρυσε το πιο ολοκληρωμένο κίνημα στην παγκόσμια ιστορία - κάτω από τις χειρότερες δυνατές συνθήκες - αλλά δημιούργησε και την ισχυρότερη οικονομία στην Ευρώπη. Όταν ο Φύρερ ανέλαβε την εξουσία στις 30 Ιανουαρίου 1933, η γερμανική οικονομία ήταν καμένη, ένα φλεγόμενο ερείπιο. Το ποσοστό ανεργίας ήταν 25%, το μάρκο του Ράιχ ήταν άχρηστο, το διεθνές εμπόριο είχε καταστεί αδύνατο λόγω της παγκόσμιας ύφεσης και η Βρετανία αρνιόταν να επιτρέψει στη Γερμανία την πρόσβαση στην παγκόσμια αγορά. Ακόμη και η τελωνειακή ένωση με την Αυστρία είχε απαγορευτεί από την επαίσχυντη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Εν ολίγοις, η Γερμανία ήταν πάμπτωχη και περικυκλωμένη από ένα τείχος προστατευτισμού από εχθρικά έθνη. Η Γερμανία επρόκειτο να παραμείνει οικονομικός σκλάβος για πάντα. Για να προστεθεί η προσβολή στο κακό, ο παγκόσμιος εβραϊσμός - με έδρα τη Νέα Υόρκη - κήρυξε τον πόλεμο στη ναζιστική Γερμανία (Μάρτιος 1933!). Ζήτησε ένα παγκόσμιο μποϊκοτάζ κατά της Γερμανίας, αξιοποιώντας όλη την εβραϊκή οικονομική δύναμη και όλες τις πολιτικές διασυνδέσεις της σε όλο τον κόσμο.

Ο ηγέτης, ωστόσο, δεν εντυπωσιάστηκε από το φαινομενικά απελπιστικό έργο που αντιμετώπιζε. Χωρίς δισταγμό, ανέλαβε την ηγεσία ενός ακυβέρνητου κράτους και ξεκίνησε το ηράκλειο έργο της οικοδόμησης μιας νέας εθνικής οικονομίας. Με

απίστευτη ταχύτητα, ο Φύρερ μετέτρεψε τη νοσηρή οικονομία της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης σε μια ζωτική, ισχυρή, δυναμική οικονομία. Εκατομμύρια άνθρωποι μπόρεσαν να εργαστούν ξανά, οι οικογένειες μπόρεσαν επιτέλους να ξεκινήσουν από την αρχή.

Μια πραγματική πλημμύρα ελπίδας διαπέρασε κάθε εργοστάσιο. Το 1938, η Γερμανία ήταν τελικά η κορυφαία οικονομική δύναμη στην Ευρώπη - και συνεπώς ο πιο μισητός εχθρός της Αγγλίας και της Γαλλίας. Πράγματι, υπήρχε πλέον ακόμη και έλλειψη εργατικού δυναμικού στη Γερμανία, με αποτέλεσμα ακόμη και Ιταλοί, Γάλλοι και Πολωνοί να έρχονται στο Ράιχ για να θρέψουν τις οικογένειές τους στην πατρίδα!

Δυστυχώς για την παγκόσμια ειρήνη, μόνο η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία απελευθερώθηκε από τα εβραϊκά νύχια της παγκόσμιας ύφεσης. Οι ΗΠΑ βρίσκονταν ακόμα στα χέρια της στις 7 Δεκεμβρίου 1941 και η Αγγλία δεν μπόρεσε ποτέ να απελευθερωθεί από αυτήν. Ο πόλεμος κατέστη εφικτός μόνο χάρη στη Χάλε από τις ΗΠΑ και το αυστηρό δελτίο τροφίμων, και μετά τον πόλεμο η Αγγλία βυθίστηκε ξανά στην προπολεμική της ύφεση - και η αυτοκρατορία χάθηκε επίσης.

Όσο τεράστια και αν ήταν αυτά τα επιτεύγματα του Αδόλφου Χίτλερ -η ανανέωση των πόλεων, του κόμματος, της οικονομίας, η εγκαθίδρυση ενός (γνήσιου!) κράτους πρόνοιας- δεν ήταν καν το κορυφαίο επίτευγμα της ζωής του Φύρερ. Στη δεκαετία του 1930, ο μεγαλύτερος Γερμανός πολιτικός διαβεβαίωνε επανειλημμένα τους ξένους αρχηγούς κυβερνήσεων ότι ο εθνικοσοσιαλισμός δεν ήταν μια εξαγωγική ιδεολογία (όπως ο εβραϊκός μπολσεβικισμός) που εισέβαλε σε όλες τις χώρες για να τις κατακτήσει για ένα μαρξιστικό υπερκράτος. Η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση ήταν γερμανική και οι άλλες εκφυλισμένες πλουτοκρατικές δημοκρατίες δεν είχαν τίποτα να φοβηθούν. Αλλά φοβόντουσαν! Δεν φοβόντουσαν επειδή υπέθεταν ότι ο Χίτλερ θα κατέβαινε εναντίον τους, όχι, φοβόντουσαν επειδή ήταν πιθανό το έργο του Χίτλερ να βρει μιμητές σε άλλες χώρες. Γι' αυτό έπρεπε να συντρίψουν την ακμάζουσα Γερμανία το συντομότερο δυνατό, πριν ο κόσμος συνειδητοποιήσει πόσο ωφέλιμος είναι ο εθνικοσοσιαλισμός!

Το μίσος των Εβραίων για την επανεμφάνιση της αγνότητας των Αρίων κορυφώθηκε με έναν παγκόσμιο πόλεμο στον οποίο η ελεύθερη Γερμανία έπρεπε να πολεμήσει εναντίον των μαριονετών του διεθνούς εβραϊσμού. Ωστόσο, ακόμη και στο αποκορύφωμα του πολέμου, ακόμη και όταν η υπεροχή των εχθρών της Γερμανίας γινόταν ολοένα και πιο σαφής, εκατοντάδες χιλιάδες εξακολουθούσαν να συρρέουν στο εθνικοσοσιαλιστικό λάβαρο για να πολεμήσουν όχι μόνο για τη Γερμανία, αλλά και για μια νέα, υγιή και δίκαιη παγκόσμια τάξη. Στόχος τους ήταν η εγκαθίδρυση μιας ενωμένης Άριας Ευρώπης.

Στην αρχή ο Χίτλερ δεν το σκέφτηκε ιδιαίτερα. Το μόνο που ήθελε ήταν να μπορεί η Γερμανία να ζει ειρηνικά. Στη συνέχεια όμως έγινε σαφές ότι ο πόλεμος δεν μπορούσε να περιοριστεί, έγινε σαφές ότι θα μπορούσε να κερδηθεί μόνο αν οι άριοι λαοί συμπαρατάσσονταν ενωμένοι ενάντια στον εβραϊκό εχθρό του κόσμου. Η μικρή Γερμανία θα ήταν η κινητήρια δύναμη σε μια Άρια Ευρώπη από τη Λισαβόνα μέχρι τη Μόσχα. Διαφορετικά θα γινόταν πiónι των Εβραίων της Wall Street στις ΗΠΑ και των Εβραίων των Μπολσεβίκων στην ΕΣΣΔ, κάτι που παρέμεινε μέχρι σήμερα.

Ο στρατηγός Leon Degrelle οδήγησε τα βελγικά του στρατεύματα Waffen SS στο Ανατολικό Μέτωπο. Πολέμησαν για τη θέση του Βελγίου σε μια παναριανή Ευρώπη. Ο Corneliu Codreanu ήταν έτοιμος με τη ρουμανική "Σιδηρά Φρουρά" του, ενώ η Ισπανία έστειλε τη "Γαλάζια Μεραρχία", που αποτελούνταν από εθελοντές, για να πολεμήσει τον

κομμουνισμό.

Ο Λεόν Ντεγκρέλ, ο οποίος ζει στην Ισπανία από τότε που καταδικάστηκε σε θάνατο στο Βέλγιο, χαίρει μεγάλης εκτίμησης από τον Χίτλερ. Το 1945 είπε μάλιστα ότι αν είχε γιο, θα ήθελε έναν σαν τον Leon Degrelle!

Μέχρι το τέλος του πολέμου, ο Φύρερ είχε τελικά δημιουργήσει ένα παναρειανό κίνημα που αριθμούσε εκατοντάδες χιλιάδες, οι οποίοι όχι μόνο υποστήριζαν το κίνημα, αλλά πολεμούσαν γι' αυτό και έδιναν το αίμα τους για τη μεγάλη εθνικοσοσιαλιστική ιδέα, ακόμη και στις απελπιστικές τελευταίες ώρες του πολέμου. Το καταφύγιο Führerbunker στο Βερολίνο υπερασπίστηκαν οι τελευταίοι ξένοι εθελοντές των Waffen-SS. Εθελοντές της Waffen-SS. Το απίστευτο επίτευγμα της ένωσης της Ευρώπης, που ήταν πάντα διαιρεμένη, ενάντια στον κομμουνισμό ήταν η κορυφαία επιτυχία του Χίτλερ. Σήμερα, το όνειρο μιας φυσικής, μη καπιταλιστικής, υγιούς Άριας παγκόσμιας τάξης έχει οπαδούς σε όλο τον κόσμο, οι οποίοι αριθμούν πλέον εκατομμύρια.

Ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν αναμφίβολα ο μεγαλύτερος όλων των ηγετών. Η αντίληψή του για παγκόσμια ειρήνη και παγκόσμια δικαιοσύνη βασισμένη σε μια τάξη του άριου εθνικοσοσιαλισμού αποτελεί κληρονομιά για εμάς. Όλοι οι λευκοί πρέπει επιτέλους να δουν τους εαυτούς τους ως μια αδελφότητα, να υπερασπιστούν τα δώρα της συλλογικής τους ιδιοφυΐας, της εργασίας τους και της φυλετικής τους ανωτερότητας ενάντια στη μαύρη πανούκλα που έρχεται από την Αφρική και ρημάζει τον κόσμο, ενάντια στους μαριονετίστες που κάθονται στο Ισραήλ, στη Γουόλ Στρίτ, στη Βόννη και κρατούν την ειρήνη με την οποία θα στραγγαλιστούν οι λευκοί λαοί.

Στις 20 Απριλίου είναι τα γενέθλια του αγαπημένου μας Φύρερ Αδόλφου Χίτλερ. Καθώς κάθε συμπαθών, υποστηρικτής και ακτιβιστής γιορτάζει, αναρωτηθείτε: *"Τι μπορώ να κάνω για να βοηθήσω στην ολοκλήρωση του σημαντικού έργου του Φύρερ;"*. *Τι μπορώ να κάνω για να εξασφαλίσω την επιβίωση των άριων φυλών αυτού του εχθρικού, διεφθαρμένου κόσμου;"*

Στη μνήμη του πεσόντος Φύρερ μας Αδόλφου Χίτλερ για το όνειρο μιας ενωμένης Άριας φυλής. - Χάιλ Χίτλερ!

Προσκύνημα

από Katti

"Σήμερα, θεωρώ τυχερή μοίρα το γεγονός ότι η μοίρα επέλεξε το Braunau am Inn ως τόπο γέννησής μου. Άλλωστε, η μικρή αυτή πόλη βρίσκεται στα σύνορα των δύο γερμανικών κρατών, η επανένωση των οποίων τουλάχιστον σε εμάς τους νεότερους φαίνεται να είναι έργο ζωής που πρέπει να πραγματοποιηθεί με κάθε μέσο!"

Αδόλφος Χίτλερ, *MEIN KAMPF*, τόμος 1, κεφάλαιο 1

Άρχισα να αισθάνομαι τα χιλιάδες μίλια και τις τρεις ημέρες ταξιδιού με αεροπλάνο, πλοίο και τρένο από το Σικάγο, καθώς το τρένο μου έτρεχε από το Σάλτσμπουργκ σε ένα καταπράσινο τοπίο με ασημένια ποτάμια συνυφασμένα με σπιτάκια από μελομακάρονα. Μαύρα και γκρίζα σύννεφα υψώνονταν χαμηλά πάνω από τα αρχέγονα βουνά, αποκαλύπτοντας και κρύβοντας εναλλάξ τις οδοντωτές κορυφές τους - ένα υπέροχο, δραματικό και διαρκώς μεταβαλλόμενο πανόραμα της Άνω Αυστρίας. Ωστόσο, ήμουν περισσότερο κουρασμένος παρά χαρούμενος και λαχταρούσα ένα ζεστό κρεβάτι σε ένα φιλικό πανδοχείο.

Η εξάντλησή μου εξατμίστηκε και η αδρεναλίνη αναπλήρωσε τις μεταβολικές μου μπαταρίες, καθώς το τρένο σταμάτησε στην επόμενη στάση που ονομάζεται "Braunau am Inn". Παρόλο που σχεδίαζα να φτάσω σε αυτή τη μεσαιωνική πόλη εδώ και αρκετούς μήνες, το να βλέπω για πρώτη φορά το όνομα του σταθμού από το παράθυρο του τρένου ήταν μια πραγματική συγκίνηση. Τα κατάφερα! Ήμουν πραγματικά εκεί! Με το σακίδιο στην πλάτη, περπάτησα μέσα σε μια κρύα νεροποντή λίγα χιλιόμετρα από τον σταθμό μέχρι την έρημη Linzer Straße, όπου αναζήτησα το Maybräu Gasthof. Ήμουν τυχερός. Η ιδιοκτήτρια μου είπε ότι όλα τα άλλα μέρη στο Braunau και σε απόσταση λίγων χιλιομέτρων γύρω μου ήταν ήδη κλεισμένα, πολλά από αυτά εδώ και μήνες. "Αυτό δεν με εκπλήσσει", είπα κρυφά και εκείνη χαμογέλασε. "Όλος ο κόσμος είναι εδώ αυτό το μήνα". "Τι;" Δεν μπορούσα να βρω λόγια. "Απλά περίμενε και θα δεις. Θα δεις!" Και με άφησε μόνη μου στο άνετο δωματάκι μου για να σκεφτώ τον γρίφο της.

Ξύπνησα την αυγή σε ένα πρωινό που ήταν ακόμα υγρό από τις χθεσινές βροχές. Αλλά η πόλη ήταν ζωντανή από αστική δραστηριότητα και θαύμασα το υπέροχο και αρμονικό μείγμα των σύγχρονων καθημερινών καταστημάτων και σπιτιών με την παραδοσιακή αρχιτεκτονική και τους δρόμους των περασμένων αιώνων. Περπάτησα μέχρι το τέλος της Linzer Straße, η οποία οδηγούσε σε μια ζωντανή μεσαιωνική πλατεία της αγοράς. Στο νότιο άκρο της βρισκόταν η Πύλη του Σάλτσμπουργκ, μια ογκώδης ασίδα που φύλαγε την αρχική είσοδο στο Braunau πριν από 500 χρόνια. Από την άλλη πλευρά, η οδική γέφυρα διασχίζει έναν μικρό παραπόταμο του Ιν. Περίπου 150 μέτρα από την πύλη βρίσκεται ένα μεγάλο, απλό λευκό κτίριο, το οποίο σήμερα κατοικείται από ενοικιαστές. Εξαιτίας αυτού του στην πραγματικότητα δυσδιάκριτου κτιρίου σε μια άγνωστη αυστριακή πόλη ήρθα από την άλλη άκρη του κόσμου για να το επισκεφθώ. Διότι εδώ, σε αυτό το μοναδικό σπίτι στα προάστια του Σάλτσμπουργκ, γεννήθηκε ο μεγαλύτερος γιος του κόσμου, και είχα ταξιδέψει εδώ για να γιορτάσω τα 100α γενέθλιά του.

Ωστόσο, δεν ήμουν ο μόνος όταν έμαθα την επόμενη ημέρα ότι τακτικές μονάδες και ειδικές δυνάμεις του αυστριακού στρατού είχαν ξαφνικά καταλάβει ολόκληρο το Braunau am Inn. Η οδός μεταφοράς μέσω της γέφυρας προς τα γερμανικά σύνορα είχε αποκοπεί και όσοι εισέρχονταν στην πόλη έπρεπε να προσκομίσουν πιστοποιητικό εγκατάστασης. Ένα στρατιωτικό ελικόπτερο πετούσε χαμηλά από πάνω, ενώ δεκάδες τεθωρακισμένα οχήματα στρατευμάτων διέσχιζαν την πλατεία της αγοράς. Σε σκηνές που θύμιζαν προπαγανδιστικές ταινίες του Χόλιγουντ της δεκαετίας του 1940, στρατιώτες με υποπολυβόλα έκαναν βόλτες ανάμεσα σε σαστισμένους κατοίκους και φιγούρες με κράνη, μαζί με αξιωματικούς που κρατούσαν πιστόλια, έπαιρναν θέσεις στα σημεία φύλαξης. Αφίσες διέσχιζαν την πόλη, διακηρύσσοντας με αδιαμφισβήτητο τρόπο ότι το Μπραουνάου βρισκόταν υπό στρατιωτικό νόμο. Όλες οι μορφές δημόσιων διαδηλώσεων - προειδοποιούσαν τα κυβερνητικά πανό - απαγορεύονταν αυστηρά από την Τετάρτη 14:00 έως την Παρασκευή 09:00. Η δυνατή ομιλία σε περισσότερα από δύο άτομα, η συγκέντρωση στο δρόμο ή η πικετοφορία στο πεζοδρόμιο, η διανομή φυλλαδίων, οι φωνές συνθημάτων, ακόμη και τα "ύποπτα ντυμένα" άτομα αποτελούσαν λόγους άμεσης σύλληψης και δίωξης σύμφωνα με την "αντιναζιστική" νομοθεσία της Αυστρίας.

Οι αυτάρεσκοι υποστηρικτές της δημοκρατίας συμπεριφέρθηκαν σαν τις δικές τους κακές καρικατούρες "ολοκληρωτικών φασιστών". Ωστόσο, λίγο πριν από την άφιξή τους, η πόλη είχε κατακλυστεί από "ξένους" από όλη την Ευρώπη και την Αμερική, ακόμη και από την Αυστραλία, τη Νότια Αφρική και την Ανατολή. Το φτωχό Braunau φούσκωσε από επισκέπτες και η ατμόσφαιρα γινόταν όλο και πιο βαριά λόγω της τεταμένης αναμονής. Οι φήμες ήταν παντού. Φημολογούνταν ότι κομάντος λυκάνθρωποι θα ύψωναν σημαία με σβάστικα πάνω από την πύλη του Σάλτσμπουργκ τα μεσάνυχτα. Εβραίοι δολοφόνοι πίστευαν ότι κυκλοφορούσαν στους δρόμους τη νύχτα. Τρομοκράτες από το Μιλάνο επρόκειτο να βάλουν φωτιά στο πορτρέτο του Simon Wiesenthal μπροστά από το σπίτι του δημάρχου. Η ανησυχία της κοινής γνώμης δεν καταλάγιασε όταν τα κυβερνητικά στρατεύματα έστησαν οδόφραγμα μέσω της Πύλης του Σάλτσμπουργκ, οριοθετώντας έτσι το Παλιό Προάστιο με την απαγορευμένη ζώνη. Μέσα από την αψίδα μπορούσα να δω τον δρόμο πέρα από αυτήν, απόκοσμο λόγω του επιβεβλημένου κενού του.

Μέχρι αργά το βράδυ, η πλατεία της αγοράς ήταν σε μεγάλο βαθμό έρημη, με μόνο τους στρατιώτες να παραμένουν στις θέσεις τους. Από την άλλη πλευρά, όλες οι παμπ και τα εστιατόρια ήταν γεμάτα με χαρούμενους ανθρώπους που γιόρταζαν. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, άρχισαν να συμβαίνουν διάφορα. Στο ξενοδοχείο Gann, όχι μακριά από το Salzburger Tor με το οδόφραγμα, κάποιος παρήγγειλε μπουκάλια με την καλύτερη σαμπάνια του σπιτιού και οι προπόσεις και οι ευχές για τα γενέθλια έκαναν το γύρο του κόσμου. Στο Ratskeller του πανδοχείου μου Maybräu, ένας νεαρός άνδρας περιτριγυρισμένος από φοιτητές πανεπιστημίου του Μονάχου σηκώθηκε στο διπλανό τραπέζι, σήκωσε το δεξί του χέρι σε απαγορευμένο χαιρετισμό και φώναξε με όλη του τη φωνή: *"Για το Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"*. Κανείς δεν ενόχλησε αυτόν ή τους συντρόφους του.

Καθώς ήμουν μόνος, ο εορτασμός μου ήταν μάλλον ήσυχος. Πήγα στην κοντινή άδεια πλατεία της αγοράς και κάθισα σε ένα παγκάκι κάτω από το μεγάλο ρολόι του χωριού. Κοίταξα τον ουρανό. Τα σύννεφα που είχαν καλύψει το μεγαλύτερο μέρος της κεντρικής Ευρώπης για εβδομάδες είχαν διαλυθεί και τα αστέρια που ήταν πλέον ορατά χόρευαν

αμείλικτα στις μοιραίες θέσεις τους, καθώς οι μεταλλικοί πνεύμονες του απόκοσμου ρολογιού διακήρυτταν βαρύγδουπα τα μεσάνυχτα. Το να βρίσκεσαι σε αυτό το μέρος αυτή τη στιγμή - δεν υπάρχουν λόγια γι' αυτό. Καθώς το τελευταίο χτύπημα αντηχούσε στην αιωνιότητα, πάτησα το κουμπί αναπαραγωγής στο μικρό μου κασετόφωνο. Το Badenweiler, το αγαπημένο του εμβατήριο, χτυπούσε στα ακουστικά μου.

Το επόμενο πρωί, η πλατεία της αγοράς ήταν γεμάτη από κόσμο που περίμενε. Όλοι έμοιαζαν να περιμένουν, να περιμένουν - αλλά για ποιο λόγο; Για ποιον; Ήταν σαν να εμφανιζόταν ανά πάσα στιγμή ο ίδιος, πιθανότατα όρθιος μέσα σε μια μεγάλη, μαύρη Mercedes. Ίσως περίμεναν κάτι τέτοιο. Το ζωντανό πνεύμα, η συναισθηματικά απτή παρουσία ενός ανθρώπου που, σαράντα χρόνια μετά τον φυσικό του θάνατο, επιστά την προσοχή του κόσμου στη γενέτειρά του, έγινε πιο έντονη και αποκαλύφθηκε πιο δυναμικά.

Γύρω στο μεσημέρι, μια ομάδα Ιταλών φασιστών εμφανίστηκε μυστηριωδώς στη μέση του πλήθους. Ένας από αυτούς - αψηφώντας τη συντριπτική παρουσία των αξιωματούχων - άρχισε να μιλάει. *"Φέρνουμε ευχές για τα γενέθλια του μεγαλύτερου ήρωα της λευκής φυλής! Ζει για πάντα στις καρδιές και στο μυαλό των αδελφών του αίματος και των αδελφών του! Όχι εβραϊκή τυραννία!"* - Οι στρατιώτες όρμησαν προς αυτόν και τους συντρόφους του, αλλά όχι πριν προλάβουν να χαιρετήσουν τους έκπληκτους θεατές. Κάποιοι από το πλήθος τόλμησαν να χαιρετήσουν κι αυτοί. Άλλοι χειροκρότησαν και μερικοί άρχισαν μάλιστα να τραγουδούν το παλιό τραγούδι των SA *"Brothers in Collieries and Pits"*, προφανώς ως πνευματώδης απάντηση στη σύντομη ομιλία των Ιταλών περί *"αδελφών εξ αίματος"*. Η αστυνομία πήρε ακόμη και αυτούς τους ανταποκριτές υπό κράτηση, μια μεγάλη σύλληψη σε αυτό το μέρος του κόσμου.

Η δική μου μικρή γιορτή έλαβε χώρα πίσω από αυτή την αναταραχή, στους χώρους της ενοριακής εκκλησίας του πανέμορφου καθεδρικού ναού του 15ου αιώνα, του καθεδρικού ναού του Αγίου Στεφάνου. Πρώτα κατέβηκα στο παρακείμενο υπόγειο μνημείο για τα θύματα του πολέμου, έναν δημόσιο επιτάφιο χαραγμένο στους τοίχους με τα ονόματα όσων έχασαν τη ζωή τους στο Braunau. Στο κέντρο της αίθουσας βρίσκεται ένας συμβολικός στρατιώτης, που κοιμάται σε ηρωικό θάνατο. Στον βόρειο τοίχο υπάρχει ένας τιμητικός κατάλογος των πολεμιστών που πέθαναν στο Στάλινγκραντ. Εδώ κατέθεσα ένα μπουκέτο λουλούδια με την επιγραφή *"Και όμως νικήσατε!"*. Καθώς ανέβαινα τα σκαλοπάτια έξω, πέρασα από την ενοριακή εκκλησία, όπου τοποθέτησα ένα ανθισμένο αιθαλές στεφάνι με το πορτρέτο του στο κέντρο του βωμού και άναψα το κορυφαίο κερί της θυσίας.

Ενώ σκεφτόμουν στο παγκάρι, παρατήρησα μια ηλικιωμένη γυναίκα να μπαίνει μέσα και να παρατηρεί το στεφάνι μου με τη φωτογραφία ακριβώς στο ιερό. Αν και προφανώς εντυπωσιάστηκε από την ανακάλυψή της, άφησε το στεφάνι να ξεκουραστεί. Άλλοι άνθρωποι μπήκαν μέσα και το είδαν με ανοιχτή έκπληξη, αλλά το άφησαν ανέγγιχτο.

Πήγα στο πίσω μέρος του καθεδρικού ναού για να δω την αρχαία κολυμβήθρα όπου βαφτίστηκε το βρέφος και στη συνέχεια επέστρεψα στο έντονο φως του ήλιου της πολυσύχναστης αγοράς. Αυτά τα απλά και ήσυχα γεγονότα δεν μπορούν να αποδώσουν με τον αποκαλυπτικό τους πλούτο τη βαθιά συγκινητική φύση και τη βαθιά συναισθηματική εμπειρία εκείνης της ημέρας από όλες τις ημέρες, σίγουρα της πιο εσωτερικά εμπνευσμένης ημέρας της ζωής μου. Μέχρι εκείνη την ημέρα του Απριλίου, είχα αμφιβάλλει σε μεγάλο βαθμό για τις προοπτικές επιτυχίας μας. Αυτή η ανυπολόγιστη καταστροφή - η απώλεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου - φαινόταν αμετάκλητη. Από το

θλιβερό τέλος αυτής της καταστροφής για τον πολιτισμό της γης, το κίνημα αγωνίστηκε προς τα εμπρός, έπεσε και άρχισε να αγωνίζεται ξανά προς τα εμπρός σε μια εποχή που οι υπνωτιστικές δυνάμεις του κακού φαίνονται ανίκητες.

Αλλά εκείνη την 20ή Απριλίου, στην 100ή επέτειο της γέννησής του, στην ιερή γενέτειρά του, μου ήρθε η απρόβλεπτη συνειδητοποίηση, βήμα προς βήμα, ότι ήμουν στενόμυαλος περιορίζοντας την εκτίμησή μου για την ανάπτυξη και την εξέλιξη του κινήματος στο δικό μου μικρό χρονικό πλαίσιο. Η ιδέα του είναι μια ΑΙΩΝΙΑ έννοια. Οι ιστορικές συνέπειες που έθεσε σε κίνηση είναι ένα ορμητικό κύμα γεγονότων που θα αποκτήσει μια ακατάσχετη δυναμική μέσα στα χρόνια και στο μακρινό μέλλον. Η κίνησή μας είναι η εφαρμογή των νόμων της φύσης στις ανθρώπινες σφαίρες, και η φύση είναι παντοδύναμη. Μπορεί κατά καιρούς να είναι αποκρουστική και οι δυνάμεις της να συσσωρεύονται σε απόγνωση για να ξεσπάσουν αργότερα ίσως πιο βίαια από ποτέ.

Αφού οι αρχές αφαίρεσαν τα εμπόδια από το σπίτι του στις 21 Απριλίου, τα πλήθη συνέρρευσαν σαν μουσουλμάνοι γύρω από την ιερή πέτρα της Μέκκας. Βρισκόμουν ανάμεσα σε πολλούς ξένους, αλλά ξαφνικά νιώσαμε έναν δεσμό μεταξύ μας, εμείς οι αδελφοί και οι αδελφές της σβάστικας, και το να είμαστε μαζί σε αυτό το σεβαστό μέρος ήταν σαν επιστροφή στο σπίτι. Το πνεύμα του μας τύλιξε όλους, μας έκανε συντρόφους του και μας γέμισε με εμπιστοσύνη για το μέλλον. Και μόνο το γεγονός ότι είχαμε έρθει όλοι σε αυτό το μέρος από όλο τον κόσμο, σε αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή, σε έναν εχθρικό κόσμο, ήταν αρκετή απόδειξη ότι η ιδέα ήταν ακόμα ζωντανή! Ήταν, όπως είπε στην ταινία "Ο θρίαμβος της θέλησης" - η "εντολή της καρδιάς μας" που μας έφερε κοντά. Αισθανθήκαμε μια μοναδική υπερηφάνεια γνωρίζοντας ότι οι μελλοντικές γενιές θα μας ζηλεύουν, εμάς που συγκεντρωθήκαμε εδώ σε αυτή τη μοναδική στιγμή για να ανάψουμε ένα κερί γενεθλίων μέσα σε μια απέραντη νύχτα άγνοιας και κακού. Από αυτή τη φλόγα θα εκπέμπεται τόσο ένας φάρος που θα φωτίζει τους συγγενείς μας εξ αίματος όσο και μια φωτιά που θα αποτεφρώνει τους ρυπαντές της υστεροφημίας μας.

Είχα έρθει στο Braunau για να του προσφέρω τις πενιχρές γιορτές που διέθετα προς τιμήν της μνήμης του. Ωστόσο, μου έδωσε ένα μεγαλύτερο δώρο από τη ζωή - ανανεωμένη, ακλόνητη πίστη στην αναπόφευκτη και απόλυτη νίκη μας. Χάιλ Χίτλερ! Χιλιάδες φορές Χάιλ Χίτλερ!

Χριστουγεννιάτικη ιστορία

Ίσως μας είναι δύσκολο να καταλάβουμε πόσο αγαπούσε ο Αδόλφος Χίτλερ το λαό του, ακόμη και στα πρώτα χρόνια του αγώνα του υπέρ του λαού. Μια αποκαλυπτική ένδειξη της αληθινής στοργής που τον περιέβαλλε από την αρχή, έχει διατηρηθεί από τον επίσημο βιογράφο του κόμματος, τον Χάινριχ Χόφμαν, ο οποίος θυμήθηκε ένα διορατικό περιστατικό που έλαβε χώρα στο Μόναχο λίγο πριν από τα Χριστούγεννα του 1923. Λίγο περισσότερο από ένα μήνα νωρίτερα, δεκαέξι σύντροφοι είχαν πυροβοληθεί μπροστά από το Feldherrnhalle. Το κίνημα είχε διαλυθεί από την απόπειρα πραξικοπήματος της 9ης Νοεμβρίου- τα μέλη του ήταν νεκρά, κρυμμένα ή, όπως ο Φύρερ, φυλακισμένα. Με τη σπίθα της ελπίδας σβησμένη, πνιγμένη στο αίμα, η μεταπολεμική Γερμανία βυθίστηκε ξανά στη γκριζα απελπισία του κοινωνικού χάους, της οικονομικής καταστροφής και της πολιτιστικής παρακμής. Αυτό ήταν τώρα το σκηνικό που αφηγείται ο Χόφμαν για εκείνον τον σκοτεινό Δεκέμβριο πριν από 68 χρόνια...

"Οι καλλιτέχνες του χιτλερικού κινήματος σχεδίαζαν να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα στο Blüte Cafe στην Blütestraße με ένα *tableau vivant* με την επιγραφή *Adolf Hitler in custody*.

"Μου ανατέθηκε να βρω έναν κατάλληλο σωσία για τον Χίτλερ. Έτυχε να συναντήσω έναν άνδρα που του έμοιαζε εκπληκτικά. Τον ρώτησα αν θα έπαιρνε μέρος σε αυτό το *tableau vivant*, και συμφώνησε να το κάνει.

"Η μεγάλη αίθουσα του Blüte Café ήταν γεμάτη κόσμο. Μια τρομακτική σιωπή έπεσε όταν ανέβηκε η αυλαία, αποκαλύπτοντας ένα κελί φυλακής στη μισοσκοτεινή σκηνή. Πίσω από το μικρό καγκελόφραχτο παράθυρο φαίνονταν οι νιφάδες χιονιού που έπεφταν. Ένας άνδρας καθόταν σε ένα μικρό τραπέζι με την πλάτη στο κοινό. Μια αόρατη ανδρική χορωδία τραγουδούσε *to Silent Night, Holy Night*.

"Καθώς η ένταση της τελευταίας νότας έπεφτε, ένας μικροσκοπικός άγγελος μπήκε στο κελί κρατώντας ένα αναμμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο, το οποίο ευγενικά τοποθετήθηκε στο τραπέζι του μοναχικού άνδρα.

"Αργά ο "Χίτλερ" γύρισε μέχρι να κοιτάξει το κοινό κατάματα. Πολλοί νόμιζαν ότι ήταν πράγματι ο ίδιος ο Χίτλερ και ένας λυγμός διέσχισε την αίθουσα.

"Τα φώτα άναψαν και είδα γύρω μου ανθρώπους με βρεγμένα μάτια και μαντήλια που εξαφανίζονταν γρήγορα".

Πηγή: Burke Co, Λονδίνο.

20 Απριλίου

από Lieselotte

Οι εθνικοσοσιαλιστές σε όλο τον κόσμο γιορτάζουν σήμερα τα γενέθλια του ηγέτη τους Αδόλφου Χίτλερ.

Ο ηγέτης που, μπροστά στην προδοσία του 1918, δημιούργησε μια κοσμοθεωρία, ένα κίνημα στο οποίο ανήκαν εκατομμύρια άνθρωποι. Μνημονεύουμε έναν ηγέτη που έβγαλε τη Γερμανία από τον βάλτο της διεθνούς αδελφοποίησης και αποκατέστησε την εθνική συνείδηση του γερμανικού λαού. Μνημονεύουμε τον ηγέτη που, κάτω από τη φωτεινή κόκκινη σημαία με τη σβάστικα, οδήγησε τους Άριους λαούς της Ευρώπης ενάντια στις εβραϊκά ελεγχόμενες από τους μπολσεβίκους ασιατικές ορδές, που πολέμησε το διεθνές εβραϊκό παράσιτο των εθνών και που τελικά έπεσε θύμα μιας διεθνούς συνωμοσίας Εβραίων, καπιταλιστών και μπολσεβίκων.

Ο Αδόλφος Χίτλερ, ο ηγέτης της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, ο ηγέτης του άριου κόσμου, είναι νεκρός. Έπεσε στη μάχη ενάντια στον εβραιομπολσεβίκικο εχθρό του κόσμου. Το σώμα του αναπαύεται στην Καγκελαρία του Ράιχ, όπου καθοδηγούσε τις τύχες του γερμανικού λαού για δώδεκα χρόνια, όπου στάθηκε απέναντι στον εχθρό μέχρι το τελευταίο δευτερόλεπτο. Ο Αδόλφος Χίτλερ δεν παραιτήθηκε, ούτε συνθηκολόγησε, αλλά μπήκε στη Βαλχάλα ως ηγέτης του γερμανικού λαού. Το πτώμα του Φύρερ δεν μπορούσε να κρατηθεί απέναντι στον κατοχικό όχλο που υποκινούσαν οι Εβραίοι. Ο Φύρερ γλίτωσε έτσι από ό,τι έκαναν στον Ντούτσε του ιταλικού λαού οι Εβραίοι που απογυμνώθηκαν από την ανθρώπινη μάσκα τους.

Η Καγκελαρία του Ράιχ ανατινάχθηκε, το Berghof βανδαλίστηκε και οι χώροι του κομματικού συνεδρίου της Νυρεμβέργης διαλύθηκαν. Όλα τα μνημεία καταστράφηκαν, δρόμοι μετονομάστηκαν, γραφεία του κόμματος κατασχέθηκαν, σημαίες και λάβαρα, στολές, εξοπλισμός και βιβλία κάηκαν. Δεν έμεινε πέτρα αναποδογυρισμένη για να εξαλειφθεί με απαράμιλλη ακρίβεια οτιδήποτε θύμιζε τον Αδόλφο Χίτλερ, το Τρίτο Γερμανικό Ράιχ, το μεγαλείο και τη μεγαλοπρέπειά του.

Τώρα που όλα όσα κάποτε έκαναν το λαό μας μεγάλο και δυνατό είχαν γκρεμιστεί, καταστραφεί και εξοντωθεί υπό το καθεστώς μιας διεθνούς συμμορίας εγκληματιών, θεωρήθηκε ότι είχε έρθει η ώρα να μετατραπεί ο γερμανικός λαός σε μπράβους αυτής της εγκληματικής φυλής για πάντα.

Αν αυτή η συμμορία των παρασίτων και των κακοποιών, στενά συνυφασμένη με δεσμούς αίματος, πιστεύει ότι καταστρέφοντας τις υλικές αξίες και τα εμβλήματα ενός κινήματος, σφαγιάζοντας τους ηγέτες του, το έχουν εξαλείψει μια για πάντα, τότε ας ειπωθεί σ' αυτούς τους διεθνείς κακοποιούς: ο γερμανικός λαός προτιμά να χαθεί παρά να υποταχθεί αμαχητί στη σκλαβιά μιας κατώτερης φυλής που ήρθε στην εξουσία μέσω της κερδοσκοπίας, της πολεμοκαπηλίας και της γενοκτονίας!

Το NSDAP δεν συνθηκολόγησε και δεν θα συνθηκολογήσει στην αντιπαράθεσή του με τον διεθνή Εβραϊσμό! Αυτό που συνέβη στις 8 Μαΐου 1945 ήταν μια πράξη στρατιωτικο-γραφειοκρατικής καραγκιοζιλίκιας στην οποία η τότε στρατιωτική ηγεσία αναγκάστηκε να υποκύψει κάτω από την πίεση του κατοχικού όχλου που είχε διεισδύσει στη χώρα μας μέσω προδοσίας στις τάξεις του. Δεν μας ενδιαφέρει καθόλου τι και πώς

διαπραγματεύτηκαν τα πράγματα στις 8 Μαΐου 1945. Δεν έχουμε να ασχοληθούμε με ζητήματα διεθνούς δικαίου και διεθνών συμβάσεων, οι οποίες ούτως ή άλλως υπάρχουν μόνο στα χαρτιά ή στην καλύτερη περίπτωση ερμηνεύονται με την ευνοϊκότερη για τον νικητή μορφή, αλλά πρέπει να πολεμήσουμε ελεύθερα τη χώρα μας, πρέπει να καθαρίσουμε τη χώρα μας από την ξένη επιρροή, πρέπει να προστατεύσουμε το λαό μας από την αποσύνθεση με βάση το αίμα. Πρέπει να εξαλείψουμε την επιρροή των εβραϊκών παραγόντων και, τέλος, έχουμε το ιερό καθήκον να επιτελέσουμε το έντιμο καθήκον να ζητήσουμε λογαριασμό από τη φυλή που δύο φορές βύθισε τον κόσμο στον πόλεμο. Εκατομμύρια επί εκατομμυρίων ανδρών, γυναικών και παιδιών έπεσαν δύο φορές μέσα σε 25 χρόνια θύματα της εκδικητικότητας, της απληστίας για κέρδος και της επιθυμίας για παγκόσμια κυριαρχία μιας αμόρφωτης φυλής.

Η ίδια εγκληματική φυλή δεν θα διστάσει να ξεκινήσει έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, αν τα σχέδιά της για παγκόσμια κυριαρχία τεθούν σε κίνδυνο, εκθέτοντας έτσι για άλλη μια φορά εκατομμύρια ανθρώπους σε απερίγραπτη δυστυχία. Ομολογούμε λοιπόν ανοιχτά: Στόχος μας είναι να αποτρέψουμε μια τέτοια καταστροφή - με κάθε μέσο.

Όσον αφορά την τελική λύση του εβραϊκού ζητήματος στο Τρίτο Ράιχ, αρκεί να κοιτάξω τη μάζα των κερδοσκόπων, των εκβιαστών και των μελών του υποκόσμου για να συνειδητοποιήσω ότι δεν υπήρξε καθόλου τελική λύση του εβραϊκού ζητήματος. Το προσκύνημα των συνταξιούχων και οι εβραϊκές αποικίες στις ΗΠΑ, την Ευρώπη και τη Νότια Αμερική είναι ζωντανά παραδείγματα της ανύπαρκτης τελικής λύσης. Σε αυτό το πλαίσιο, δεν χρειάζεται να ασχοληθούμε με την αναζήτηση της αλήθειας ή έστω με μια "πραγματολογική συζήτηση". Για ποιο σκοπό; Για να κάνουμε χάρες σε κάποιους άκομψους ηθικολόγους - ο Θεός ξέρει ότι δεν έχουμε χρόνο για κάτι τέτοιο.

Υπάρχουν μάρτυρες για το γεγονός ότι κανένας Εβραίος δεν αποτεφρώθηκε στο Τρίτο Ράιχ. Δεν υπάρχει, ωστόσο, κανένα αξιόπιστο υλικό που να αποδεικνύει το αντίθετο. Οι εκθέσεις του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού επιβεβαιώνουν επίσης τις δηλώσεις για την ανθρώπινη μεταχείριση των Εβραίων. Αλλά το να πιστέψουμε ότι θα μπορούσαμε να πέσουμε ξανά σε ένα τέτοιο λάθος θα σήμαινε ότι εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές είμαστε πραγματικά ανεπίδεκτοι διδασκαλίας.

Τώρα οι αντίπαλοί μας θα επιτεθούν στον κόσμο -όπως έκαναν πριν από σαράντα χρόνια- με έναν χείμαρρο δημοκρατικών φράσεων περί ανθρωπιάς, ανθρωπιάς και μεγαλοψυχίας και θα εκστομίσουν τα ηθικιστικά τους συνθήματα. Ρωτώ αυτούς τους αντιπάλους: Πού ήταν η ανθρωπιά σας όταν μετατρέψατε το ακμάζον ευρωπαϊκό πολιτιστικό τοπίο σε σωρό ερειπίων; Πού ήταν η ανθρωπιά σας όταν εκατομμύρια άνθρωποι στην Ανατολή σφαγιάστηκαν βάνουσα από υπάνθρωπες ορδές; Στη Δύση, οι γυναίκες και τα παιδιά μας πέθαναν στο χαλάζι των εμπρηστικών βομβών και των βομβών φωσφόρου. Εκατοντάδες χιλιάδες κομματικοί σύντροφοι δολοφονήθηκαν μετά το 1945, άλλοι εκτοπίστηκαν, καταδικάστηκαν ή σακατεύτηκαν. Ήταν αυτό έκφραση της ηθικής σας;

Αμέτρητοι Ευρωπαίοι χρειάστηκε να περάσουν την ίδια δοκιμασία, επειδή συμμετείχαν στον αγώνα κατά του εβραιο-μπολσεβίκικου παγκόσμιου εχθρού ως πατριώτες και συνειδητοποιημένοι Ευρωπαίοι. Μόνο τριακόσιες χιλιάδες Ιταλοί και εκατόν πενήντα χιλιάδες Γάλλοι σφαγιάστηκαν από τον εβραϊκά υποκινούμενο όχλο. Αμέτρητοι αριθμοί φέρουν ακόμη και σήμερα τα σημάδια της κακομεταχείρισης στο σώμα τους.

Θα έχει ενδιαφέρον να δούμε πώς οι διεθνείς απόστολοι της αδελφότητας των εθνών θα υπερασπιστούν τον εαυτό τους μπροστά σε αυτά τα εγκλήματα που έχουν γίνει κατά

συρροή, όταν κληθούν να λογοδοτήσουν. Όποιες φράσεις και ψέματα κι αν προσπαθήσουν να χρησιμοποιήσουν οι δημοκρατικοί πολιτικοί άνδρες για να ξεφύγουν, αυτοί και η φυλή που τους στηρίζει δεν θα γλιτώσουν από τη μοίρα τους!

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να είναι βέβαιοι ότι αυτό δεν είναι απλώς μια φράση. Ο Διεθνής Εβραϊσμός μπορεί να κατάφερε να μεθύσει με το αίμα των εξωτερικά ηττημένων λαών, αλλά δεν κατάφερε να προκαλέσει την κατάρρευση του πνευματικού οικοδομήματος του εθνικοσοσιαλισμού. Ο Φύρερ μπορεί να έπεσε στη μάχη και όλα τα ιδεολογικά συγγράμματα του κινήματος - όπως και όλα τα άλλα - μπορεί να κάηκαν και να απαγορεύτηκαν. Όμως ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ριζωμένος στα βαθύτερα βάθη και έχει ζωντανέψει. Ακόμη και αν ο ηγέτης μας είναι σωματικά νεκρός, το πνεύμα του είναι ακόμη πιο ζωντανό. Ο ηγέτης της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας βρίσκεται ανάμεσά μας, όχι με σωματική μορφή, αλλά μέσω της εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας, την οποία ενσαρκώνει μόνος του.

Μέσα από το θεμελιώδες έργο του *Mein Kampf*, μέσα από τις ομιλίες και τα δοκίμιά του, ο Φύρερ μας έδωσε την ιδεολογική, πολιτική και στρατηγική βάση πάνω στην οποία πρέπει να ενεργούμε σε όλους τους αιώνες.

Πολιτικά συστήματα θα εγκαθιδρύονται και θα ανατρέπονται, πολιτικοί θα έρχονται και θα φεύγουν, αλλά ο Φύρερ και το έργο του θα είναι η βάση για την ύπαρξη του γερμανικού λαού και του άριου κόσμου για πάντα!

Στις 30 Απριλίου συμπληρώθηκαν 33 χρόνια από την ημέρα κατά την οποία ο Φύρερ και Καγκελάριος του Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ υπαγόρευσε την τελευταία του διαθήκη στην Καγκελαρία του Ράιχ υπό την προστασία των γερμανικών και ευρωπαϊκών στρατευμάτων SS, μπροστά σε μια κατάσταση που είχε καταστεί απελπιστική λόγω της προδοσίας και της δειλίας στις τάξεις του, και απεβίωσε μαζί με τη σύζυγό του. Σήμερα, 32 χρόνια μετά τον θάνατο του Φύρερ, έχουμε την πολιτική του διαθήκη. Αυτή η τελευταία διαθήκη του Φύρερ μας μιλάει για τη διορατικότητα και την αυτοπεποίθηση που τον χαρακτήριζε.

Τριάντα χρόνια μετά τη συγγραφή αυτής της τελευταίας διακήρυξης της βούλησης του Φύρερ μας, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα αναγεννήθηκε και πάλι σύμφωνα με αυτή την τελευταία βούληση. Υποστηριζόμενο από μια νέα γενιά, το κίνημα του Αδόλφου Χίτλερ είναι έτοιμο να εκτελέσει τη θέληση του οδηγού του. Στο όνομα και για λογαριασμό του οδηγού μας, θα συντρίψουμε αυτή την εβραϊκή οντότητα της "ΟΔΓ" στην καρδιά της Ευρώπης και θα εξαλείψουμε τους υποστηρικτές της ριζικά και οριστικά. Θα οικοδομήσουμε το τέταρτο ιερό Γερμανικό Ράιχ της τιμής, της δόξας, του μεγαλείου και της δικαιοσύνης και έτσι θα εκπληρώσουμε τη θέληση του Φύρερ μας - την ακτινοβολία αναγέννηση του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος.

Ορκιζόμαστε αιώνια πίστη σε σένα Αδόλφε Χίτλερ μέχρι το θάνατο. Σου ορκιζόμαστε, Φύρερ, να μην ησυχάσουμε και να μην ησυχάσουμε μέχρι να εκπληρωθεί η τελευταία μας επιθυμία. Με φανατική αποφασιστικότητα, εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές θα εκτελέσουμε τις τελευταίες σου οδηγίες και θα οδηγήσουμε τους υπεύθυνους για το θάνατό σου και το θάνατο εκατομμυρίων Αρίων ενώπιον της δικαιοσύνης. Είμαστε έτοιμοι να πεθάνουμε παρά να αθετήσουμε αυτόν τον όρκο.

Αυτή τη στιγμή, βλέπουμε τους εαυτούς μας σε μια κοινότητα αλληλεγγύης με λεγεώνες εθνικοσοσιαλιστών από όλα τα έθνη. Όλοι έχουν αναγνωρίσει: Είτε ο διεθνής Εβραϊσμός θα σφετεριστεί την παγκόσμια κυριαρχία και όλοι οι Άριοι λαοί θα χαθούν είτε οι Άριοι λαοί θα απαλλαγούν από το εβραϊκό καθεστώς τους. Εμείς, που έχουμε τον

Αδόλφο Χίτλερ ως ηγέτη μας, δεν θα επιτρέψουμε να εξαλειφθούμε εθελοντικά και χωρίς μάχη! Ο γερμανικός λαός θα προτιμήσει να χαθεί παρά να γίνει το μπιμπερό μιας διεθνούς συμμορίας εκβιαστών! Ένα έθνος που δεν είναι έτοιμο να υπερασπιστεί την ελευθερία του συνεχώς και διαρκώς ή που δεν είναι ικανό να αγωνιστεί ξανά γι' αυτήν έχει χάσει το δικαίωμα να υπάρχει!

Ο Φύρερ δεν άφησε ποτέ καμία αμφιβολία ότι η αντιπαράθεση με τον διεθνή εβραϊσμό είναι ζήτημα ύπαρξης, ζήτημα ζωής. Από τα ερείπια των πολιτιστικών μας μνημείων, το κίνημα του Αδόλφου Χίτλερ αναγεννήθηκε εκ νέου για να συνεχίσει τον αγώνα για τη γερμανική ελευθερία, την ευρωπαϊκή ενότητα και την άρια κοινότητα των εθνών. Τα επόμενα χρόνια θα φέρουν την απόφαση.

Οι αντίπαλοί μας καθώς και οι φίλοι και συμπαθούντες μας θα πρέπει να είναι ξεκάθαροι για ένα πράγμα: για εμάς δεν υπάρχει συνθηκολόγηση. Η λέξη δεν υπάρχει για εμάς. Για εμάς είναι νίκη ή πτώση, δεν υπάρχει εναλλακτική λύση. Αν ηττηθούμε σε αυτόν τον αγώνα για την ελευθερία των εθνών, τότε οι τάξεις των αντιπάλων μας θα αραιώσουν πολύ.

Δεν ξέρουμε καμία παράδοση και καμία συνθηκολόγηση, ξέρουμε μόνο την εκπλήρωση του καθήκοντός μας προς τον Φύρερ, το λαό και την πατρίδα. Η ζωή και ο θάνατος του Φύρερ μας υποχρεώνει σε φανατική υπακοή και δέσμευση στην εθνικοσοσιαλιστική ιδέα.

"Το έργο και η αποστολή του Χίτλερ αποτελούν ιερή κληρονομιά για τις μελλοντικές γενιές. Εμείς που είμαστε ακόμα ζωντανοί έχουμε καθήκον να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε". Στρατάρχης Schörner.

από: Μάρτιος-Απρίλιος 1978 (89)

Αδόλφος Χίτλερ: Ηγέτης της αυτοθυσίας

από τον Michael Storm

Ο εθνικοσοσιαλισμός, όπως κάθε επαναστατικό κίνημα, τροφοδοτείται από την αυτοθυσία. Το κίνημά μας είναι μοναδικό επειδή ο ηγέτης μας δεν έδωσε μόνο το παράδειγμα της αυτοθυσίας κατά τη διάρκεια του αγώνα για την πολιτική εξουσία, αλλά επειδή το έκανε καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του.

Όταν ο Χίτλερ ήταν ακόμη νέος, άφησε τη σύνταξη ορφανού στη μικρότερη αδελφή του Πόλα και στη συνέχεια ξεκίνησε μόνος του για να επιβιώσει σε έναν εχθρικό κόσμο όπου το καθημερινό του ψωμί έπρεπε να το κερδίσει με κόπο. Αυτό το πρώιμο παράδειγμα του να δίνει προτεραιότητα στις ανάγκες των άλλων έναντι των δικών του παρέμεινε σε όλη του τη ζωή.

Κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, ο Χίτλερ μοιράστηκε τη δυστυχία των απλών στρατιωτών. Το σύνταγμά του αιμορραγούσε μέχρι θανάτου στο μέτωπο. Καθώς η δύναμη του συντάγματος μειωνόταν, απαιτούσε περισσότερα από κάθε άνδρα. Κανείς δεν έκανε ποτέ περισσότερα από τον Χίτλερ. Πάντα προσφερόταν εθελοντικά για ειδικές αποστολές, αναλάμβανε τις πιο επικίνδυνες αποστολές και γλίτωσε οριακά το θάνατο δεκάδες φορές. Φαινόταν να φέρνει τη νίκη στη Γερμανία μόνο με τη θέλησή του. Όταν ήρθε η ώρα να ξεκουραστεί για τα καλά και να κάνει διακοπές, αρνήθηκε, αφήνοντας αυτή την ανάπαυλα σε έναν παντρεμένο άνδρα, ώστε να μπορέσει να περάσει λίγο χρόνο στο σπίτι με την οικογένειά του.

Μετά τη μαχαιριά στην πλάτη και την ταπεινωτική ήττα της Γερμανίας, ο Χίτλερ έδωσε όρκο να αφιερώσει τη ζωή του στην ανάσταση της Γερμανίας και την ακύρωση της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Κατά τη διάρκεια αυτών των ετών του αγώνα, βίωσε ακόμη μεγαλύτερες δυσκολίες από ό,τι κατά τη διάρκεια της νεότητάς του.

Τα ρούχα του ήταν τόσο φτωχά που ένα μέλος του κόμματος αναγκάστηκε να δωρίσει ένα κοστούμι στον Φύρερ για να μπορέσει να πάει σε μια συνάντηση των ηγετών της βιομηχανίας. Όχι μόνο ζούσε τόσο ταπεινά, ώστε κάθε δεκάρα να πηγαίνει στον αγώνα, αλλά είχε επίσης αναγκαστεί να εγκαταλείψει το μεγάλο του όνειρο (ή έτσι νόμιζε τότε) να γίνει ποτέ καλλιτέχνης ή αρχιτέκτονας.

Οι υλικές θυσίες δεν ήταν το μόνο πράγμα που απαιτούσε το κόμμα από τον ηγέτη του. Ο Χίτλερ παραπονιόταν συχνά ότι δεν μπορούσε να απολαύσει το άνετο σπίτι και την ευημερία της οικογένειάς του επειδή δεν μπορούσε να παντρευτεί, καθώς ήταν παντρεμένος με ολόκληρη τη Γερμανία. Ακόμη χειρότερα, δεν γνώρισε ποτέ τη χαρά να γίνει πατέρας, διότι αυτό θα ήταν άδικο για τα παιδιά του, καθώς το καθήκον να ακολουθήσουν τα βήματά του, για παράδειγμα, θα ήταν πολύ μεγάλο βάρος για εκείνα.

Καθώς ο πόλεμος έφτανε στη Γερμανία, ο Φύρερ αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το όνειρό του να ανοικοδομήσει τις πόλεις του. Στη συνέχεια φόρεσε τη στολή του και αρνήθηκε να τη βγάλει μέχρι να επιτευχθεί η νίκη. Δούλεψε όλο το εικοσιτετράωρο και ο φόρτος εργασίας του αυξανόταν. Το αρχηγείο του, η "Φωλιά του Λύκου" στο

Ράστενμπουργκ, βρισκόταν σε ένα βαλτώδες δάσος, όπου το καλοκαίρι είχε πολύ ζέστη και το χειμώνα πολύ κρύο. Το προσωπικό του θεωρούσε ότι η εργασία του εκεί ήταν μια άχαρη προσπάθεια και περίμενε με αγωνία να μετατεθεί στο Βερολίνο ή στο Παρίσι, αφήνοντας πίσω τον Φύρερ - που πολεμούσε για τη Γερμανία χωρίς διασκέδαση, λαμπερά φώτα ή τους γλυκούς καρπούς της νίκης.

Την άνοιξη του 1945, ο Φύρερ εξαφανιζόταν για λίγα λεπτά στο καταφύγιο Φύρερ κατά τη διάρκεια στρατιωτικών συνεδριάσεων για να θαυμάσει τα μοντέλα των μοναδικών εθνικοσοσιαλιστικών πόλεων που ονειρευόταν να χτίσει μετά τον πόλεμο, αλλά ήξερε πολύ καλά ότι δεν θα χτίζονταν όσο ζούσε.

Κατά τη διάρκεια της καταιγίδας σοβιετικών οβίδων πάνω από την πόλη, είπε στον στρατηγό Leon DeGrelle των Waffen SS ότι αν είχε γιο, θα ήθελε να γίνει σαν τον DeGrelle, αλλά ότι τώρα ήταν στο χέρι του ίδιου και του Hans-Ulrich Rudel να εμπνεύσουν τη μελλοντική γερμανική νεολαία με τον ηρωισμό τους. Ο Φύρερ είπε ότι θα έκανε την υπέρτατη θυσία για τη Γερμανία και δεν θα το έβαζε στα πόδια, αλλά θα πολεμούσε τον εχθρό μέχρι εσχάτων και στη συνέχεια θα στερούσε από τους δημοκράτες και τους μπολσεβίκους την εβραϊκή χαρά τους, όχι μόνο για να τον δικάσουν αλλά και για να ακρωτηριάσουν το σώμα του, και έτσι πολέμησε μέχρι που οι "Untermenschen" ήταν μόνο λίγα μέτρα μακριά και στη συνέχεια ανέβηκε στη Βαλχάλα.

Ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν ένας άνθρωπος που θυσιάσε τον εαυτό του, και μάλιστα ολόκληρη τη ζωή του, για το λαό του. Η μεγάλη αρετή είναι βασικό χαρακτηριστικό του εθνικοσοσιαλισμού, όπως η θυσία ενός και μόνο ανθρώπου για τον μεγάλο σκοπό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ένας εθνικοσοσιαλιστής μετράει περισσότερο από εκατό Δημοκρατικούς ή Ρεπουμπλικανούς. Αυτό είναι που μας κάνει τόσο δυνατούς και τόσο φοβερούς.

Ως νεαρός άνδρας της SA, δούλευα 48 ώρες την εβδομάδα σε ένα εργοστάσιο, δώριζα ολόκληρο τον μισθό μου στο κόμμα, κρατούσα τα κεντρικά γραφεία του κόμματος καθαρά, τακτοποιούσα τις δουλειές γραφείου, μάζευα υπογραφές για υπογραφές, μαγείρευα γεύματα, έδινα συνεντεύξεις στην τηλεόραση και περιστασιακά διασκεδάζα σε έναν αγώνα δρόμου με τα αποβράσματα της γης. Οι περισσότεροι από τους λεγόμενους "καλοκαιρινούς" εθνικοσοσιαλιστές ήταν δύσκολο να βρεθούν όταν επρόκειτο να κάνουν εργασία ή να δωρίσουν χρήματα. Έτσι, δεν με εξέπληξε το γεγονός ότι δεν αποβλήθηκαν από το κίνημα λόγω απειλών για θάνατο ή βόμβα, αλλά επειδή δεν ήταν αρκετά αφοσιωμένοι στον εθνικοσοσιαλισμό. Ήθελαν να "διασκεδάσουν" και να κάνουν θύματα άλλους συντρόφους. Αυτοί οι κηφήνες έφυγαν από το κόμμα σχετικά γρήγορα, και κάθε φορά που συνέβαινε αυτό, γινόμασταν πιο δυνατοί.

Σε σύγκριση με τη θυσία του Φύρερ, τα χρήματα, ο ιδρώτας και το αίμα μου είναι μάλλον ασήμαντες προσφορές. Ωστόσο, το κίνημά μας σήμερα είναι γεμάτο από συντρόφους που οι θυσίες τους τους καθιστούν ήρωες: αληθινούς εθνικοσοσιαλιστές όπως ο Reinhard Sonntag, ο οποίος αναγκάστηκε να δώσει τη ζωή του πριν από λίγα χρόνια, και ο Gottfried Küssel, ο οποίος πέρασε δύο χρόνια στη φυλακή (και έχει άλλα οκτώ χρόνια μπροστά του), καθώς και πολλοί, πολλοί άλλοι που δεν μπορούν να κατονομαστούν εδώ για λόγους ασφαλείας και χωρίς τους οποίους δεν θα κρατούσατε αυτή την εφημερίδα στα χέρια σας και δεν θα διαβάζατε αυτό το άρθρο.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές κρίνουμε έναν άνδρα ή μια γυναίκα μόνο από ένα πράγμα, δηλαδή από το πόσο θυσιάζονται για τη νίκη μας. Πόσο έξυπνοι είναι (ή νομίζουν ότι είναι), πόσο πλούσιοι είναι, πόσο ισχυρίζονται ότι είναι καλοί μαχητές ή πόση μπύρα

μπορούν να πιουν, τίποτα από αυτά δεν σημαίνει τίποτα... μόνο το πόσο δίνει ένας άνθρωπος από τον εαυτό του!

Ο καθένας από εμάς -συμπεριλαμβανομένου και εμού- πρέπει να θέσει στον εαυτό του αυτό το σημαντικό ερώτημα!

Χάιλ Χίτλερ!

Η αρχή

Η μανία της βροντερής μάχης αλέθει τη Φλάνδρα. Μέσα από τη Φλάνδρα στενάζει ο μεγάλος θάνατος. Ο θωρακισμένος θάνατος είναι ελεύθερος! Σκισμένη γη τρέμει στην αμυντική μάχη του 1918. Η φωτιά κυλάει πάνω από χοάνες και λάκκους. Τα αγγλικά στρατεύματα αποτυγχάνουν στην επίθεση στα υψώματα του Moche, κοντά στο Comines. Αμερικανικά κύματα καταιγίδας καταρρέουν στους λίγους βράχους του πεδίου γκρίζα αμυντική θέληση. Μοίρες τεθωρακισμένων τρέχουν μέχρι θανάτου στα βράχια του γερμανικού ηρωισμού.

Μέσα από τον βρυχηθμό των πολυβόλων, τα οβιδοβόλα γαβγίζουν, τα πυροβόλα συντρίβονται, οι νάρκες βρυχώνται, τα βομβαρδιστικά πυρά από τις καταρρέουσες αεροπορικές μοίρες κουδουνίζουν. Το αίμα γονιμοποιεί τη γη, που μυρίζει από τους ατμούς της πυρίτιδας και στην οποία οι νεκροί δεν βρίσκουν πια την ηρεμία του θανάτου. Από τις εκατόμβες των θυμάτων, η μοίρα συσσωρεύει ένα μνημείο ηρωισμού και τη φρικιαστική αγωνία μιας σχεδόν απελπισμένης ανθρωπότητας.

Ένας κόσμος είχε συνωμοτήσει στο μίσος. Καταστροφή! Καταστροφή! βρυχάται από τους καυτούς σωλήνες των κανονιών τους...

Αυτό ήταν το μπροστινό μέρος!

Σκορπισμένοι σε χωνιά και τρύπες χαρακωμάτων βρίσκονται οι ήρωες της Λίστας του Συντάγματος, στου Μ.-Γ., με τουφέκια, πατώντας στα αυλάκια της αναμοχλευμένης γης-αιμορραγώντας, αλλά εξακολουθώντας να πολεμούν, βρίζοντας, αλλά μη υποχωρώντας!

Το βράδυ της 19ης Οκτωβρίου 1918 πέφτει πάνω από τη Φλάνδρα, μια γη που είναι πονεμένη σαν τον θάνατο, αλλά ο θάνατος δεν κοιμάται ακόμα. Εξακολουθεί να φουντώνει, κιτρινοκόκκινος και βρυχώμενος, η μανιασμένη φωτιά της υλικής μάχης. Τα στρατεύματα είναι εξαντλημένα, βρεγμένα και γεμάτα λάσπη, κουρασμένα και πεινασμένα. Διάσπαρτοι άνδρες σκαρφαλώνουν από τα γερμανικά χαρακώματα και παραπατούν βιαστικά από χοάνη σε χοάνη προς τα πίσω: Essenholler! Και ο εχθρός διπλασιάζει τα πυρά του.

Τρεις σωματοφύλακες, σηματοδότες από το επιτελείο του συντάγματος, κυνηγούν τον θάνατο. Κάπου στο βάθος του εδάφους βρίσκεται το εγκαταλελειμμένο καταφύγιο του πυροβολικού. Εκεί υποτίθεται ότι βρίσκονται οι κουζίνες του πεδίου. Πηδάμε μέσα από ένα χαλάζι σιδερένιων πυρών.

Οι πολύχρωμοι πύραυλοι με τα θαύματα φαντάζουν ανάμεσα στα μέτωπα. Τέλος, συναντούν θήκες φυσιγγίων και άδεια καλάθια με οβίδες. Μπροστά τους στέκεται το μπλοκ ενός καταφυγίου. Τα μαγειρικά σκεύη κροταλίζουν. Φτάνουν στο καταφύγιο της κουζίνας του πεδίου. Οι τρεις σωματοφύλακες ανασαίνουν με ανακούφιση!

Αλλά οι εχθρικές μπαταρίες μαίνονται και πάλι. Το ένα χτύπημα μετά το άλλο, οι αστραπές ανοίγουν σιντριβάνια γης. Ξύλινα και σιδερένια συντρίμια στροβιλίζονται από τη λάσπη και πέφτουν στην οροφή του καταφυγίου. Ένα τέταρτο της ώρας διαδέχεται το ένα τέταρτο της ώρας. Αδύνατον να γυρίσουμε πίσω τώρα. Οι στρατιώτες σκύβουν και περιμένουν στο καταφύγιο. Και δεξιά και αριστερά, μπροστά και πίσω τους, το αποτέλεσμα της πιο σκληρής τεχνολογίας καταστροφής μαίνεται μέσα σε ένα λουτρό από ατσάλι. Τρεις Βαναροί σωματοφύλακες είναι κλειδωμένοι σε μια τρύπα στο έδαφος από την αυθαιρεσία των κάννων των κανονιών και η ζωή τους δεν εξαρτάται πλέον από

τις γενναίες πράξεις τους και τη δική τους θέληση, αλλά μόνο από τη ματαιότητα της τύχης και την εκπλήρωση του καθήκοντος από κάποιους πυροβολητές στα μετόπισθεν των γερμανικών πυροβολαρχιών που κατατροπώνουν τον αγγλικό εχθρό.

Τέτοιες ώρες στα μέτωπα του παγκόσμιου πολέμου απαιτούσαν ολόκληρους άνδρες. Και ακόμα κι αν κάποιοι ένιωθαν φρίκη και απελπισία, εδώ στο μισοθαμμένο οχυρό κοντά στο Moche της Φλάνδρας τη νύχτα της 19ης Οκτωβρίου 1918 καθόταν ένας άνθρωπος που είχε κατακτήσει αυτή την απελπισία, ο στρατιώτης, ο αγγελιοφόρος, ο μελαγχολικός άνθρωπος, ο καλός σύντροφος. Κατέκτησε μέσα του αυτό που έκανε τους άλλους να τρέμουν. Ήταν πλέον τέσσερα χρόνια στο πεδίο της μάχης, εδώ στη Φλάνδρα πέρασε κάποτε το βάπτισμα του πυρός και έκτοτε πέρασε από κακουχίες και θάνατο με την εθελοντικότητα του ηρωισμού του. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, αυτές ήταν δύσκολες μάχες που έζησε. Όταν όλοι απελπίζονταν, εκείνος παρέμενε όρθιος- όταν άλλοι έβριζαν, εκείνος παρέμενε σιωπηλός. Όταν εκείνοι κατέρρεαν εξαντλημένοι, εκείνος έκανε το καθήκον του, ναι, κάτι παραπάνω από αυτό: στάθηκε στο ύψος των συντρόφων του και αντιμετώπισε τον ατσάλινο θάνατο στη θέση τους στην κόλαση της μάχης. Οι σηματοδότες του επιτελείου του συντάγματος γνώριζαν την παρότρυνσή του - εμπρός - εμπρός, όταν έπρεπε να προωθηθούν οι διαταγές με φραγμό. Όταν άρχισε να πηδάει, δειλιάζοντας από την κάλυψη της ξέφρενης καταστροφής: "Πάμε!", η φωνή του ακουγόταν σταθερή. Φαινόταν να μην έχει νεύρα, και όταν οι άλλοι έχαναν τα νεύρα τους, τους κοίταζε με τα μεγάλα διανυγμή μάτια του, και εκείνοι ηρεμούσαν και συνέχιζαν να πολεμούν.

Όταν περνούσε τις σπάνιες ώρες ξεκούρασης μαζί τους πίσω από το μέτωπο, μιλούσε με ενθουσιασμό για μια αγάπη που λεγόταν Vaterland! Μιλούσε για την αυτονόητη νίκη και για τη μοίρα που θα είχε κάποτε η Γερμανία, γιατί είχε πίσω της μια μοίρα που δεν χρειαζόταν να έχει.

Δεν τον καταλάβαιναν, κουνούσαν το κεφάλι τους όταν μιλούσε έτσι. Αλλά παρ' όλα αυτά, ένιωσαν κάτι σαν μια νέα μεγάλη αλήθεια στα λόγια του. Τους τρόμαξε, τους έκανε ανήμπορους και τους έκανε να γελάσουν.

"Μια μέρα -πολύ αργότερα- θα με καταλάβεις!" συνήθιζε να λέει. Ο συναγερμός, η διαταγή για νέα ανάπτυξη, συχνά έβαζε τέλος σε τέτοιες συζητήσεις, και τότε ο δεκανέας, ο σηματοδότης, έμενε πίσω στη σειρά.

Τώρα οι τρεις τους κάθονταν εδώ στο ετοιμόρροπο καταφύγιο. Η ώρα περνούσε και η ταλαιπωρία δεν είχε τελειωμό.

Τότε, ξαφνικά, από καιρό αναμενόμενο, το φως της φωτιάς μιας χειροβομβίδας που πεθαίνει αναβοσβήνει μέσα στο καταφύγιο. Η έκρηξη σπρώχνει τους ανθρώπους στο έδαφος, ανακατεύει τη γη, παραλύει από το σοκ. Ένα άμεσο χτύπημα έχει πεθάνει στην είσοδο του καταφυγίου. Όλα συνέβησαν μέσα σε μια στιγμή.

Στη συνέχεια, η πιο διαβολική σκληρότητα των πολεμικών επιχειρήσεων της πολιτισμένης εποχής μας, απομακρύνεται σε αόρατα σύννεφα: αέριο!

Ενώ άλλη μια επίθεση μαίνεται στα χαρακώματα μπροστά, εδώ στο καταφύγιο οι άνδρες παλεύουν με τον διαβρωτικό θάνατο που τρώει τους πνεύμονες και τα μάτια τους. Η επίθεση τυμπανίζει μπροστά. Η νύχτα περνάει ατελείωτα στον καταυλισμό...

την αυγή, ένας στρατιώτης μπαίνει τυχαία στο πεδίο της μάχης. Λίγες μέρες αργότερα, ένα τρένο νοσοκομείου κυλάει προς την πατρίδα. Στο βαγόνι, δίπλα σε πυροβολημένους, κουρασμένους μαχητές, βρίσκεται ένας τυφλός στρατιώτης, ο χθεσινός σηματοδότης, ο... που μελαγχολεί.

Εκείνος, που μέσα στην απεραντοσύνη των μαχών δεν μπορούσε να δει με τα υγιή του μάτια παρά μόνο το τμήμα του χαρακώματος και το άθλιο μικρό χωνί στο οποίο ο θάνατος προσπαθούσε μάταια να του αρπάξει τη ζωή και τις διαταγές για τα στρατεύματα που πολεμούσαν, τώρα - τυφλός - γίνεται βλέπων. Γύρω του είναι νύχτα, αλλά στην καρδιά του λάμπει η φλόγα του ιερού γίνεσθαι, και αυτός - ο τυφλός - βλέπει τώρα με απόλυτη διαύγεια στο φως αυτής της φλόγας την απέραντη έκταση ενός παγκόσμιου γεγονότος που άρχισε με αίμα και θα τελειώσει με αίμα. Βλέπει τη μοιραία λαχτάρα του λαού του, βλέπει την αγωνία και τη δυστυχία ενός ολόκληρου κόσμου. Ναι - βλέπει τον δρόμο προς τη λύτρωση!

Και ενώ τα κόκκινα σάλια πιτσιλίζουν το οικόσημο της αυτοκρατορίας, ενώ η ανταρσία σκίζει τα κομμάτια της δειλίας, μια θέληση ωριμάζει σε αυτόν τον άνδρα: το αίμα αυτού του πολέμου δεν θα έχει κυλήσει μάταια. Το στεφάνι της δόξας μιας καλύτερης νίκης, η Γερμανία θα το καρφισώσει μια μέρα στις νέες σημαίες του νέου της λαού! Αυτός ήταν ο σιωπηλός όρκος ενός τυφλού στρατιώτη και έτσι η ιστορία του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος ξεκίνησε στις 9 Νοεμβρίου 1918 στο στρατιωτικό νοσοκομείο του Pasewalk.

Ένας άνθρωπος έφυγε από εδώ και έγινε τυμπανιστής και όπου σχημάτιζε νέους Γερμανούς από ανθρώπους, αυτοί σήκωναν τα χέρια τους ως ένδειξη της νέας τους πίστης, όπως ακριβώς οι αρχαίοι σήκωναν τις λόγχες τους όταν χαιρετούσαν τον δούκα, τον αρχηγό.

- Kurt Jeserich

Σύμφωνα με πληροφορίες από τον Ίγκνατς Βεστενκίρχνερ, σύντροφο του Φύρερ κατά τη διάρκεια του πολέμου που είχε επιστρέψει από την Αμερική.

Από: *Der Schulungsbrief*, Μάρτιος 1934.

Ο Αδόλφος Χίτλερ στον παγκόσμιο πόλεμο

Έκθεση των συντρόφων του Φύρερ 1914-1918

Στις 10 Οκτωβρίου 1914, μετακινήθηκα στο πεδίο της μάχης με το σύνταγμα "List", στο οποίο ανήκε και ο Χίτλερ, στο Δυτικό Μέτωπο. Η Φλάνδρα έγινε ο πρώτος μας τομέας μάχης. Αλλά μόλις το 1916, εν μέσω των σκληρών υλικών μαχών, γνώρισα προσωπικά τον Αδόλφο Χίτλερ. Μέχρι τότε είχαμε περάσει και οι δύο αλώβητοι από τον πόλεμο. Ένα βράδυ ήμασταν ξαπλωμένοι μαζί σε ένα εγκαταλελειμμένο πυροβολείο, όταν ο εχθρός πυροβόλησε μανιωδώς και άγρια. Τότε μας έδωσαν αέριο. Τα πυρά του πυροβολικού σφυροκοπούσαν τη θέση μας όλη τη νύχτα. Νομίζαμε ότι όλα είχαν πάει καλά όταν το συνειδητοποιήσαμε νωρίς το πρωί: Ο Χίτλερ είχε χάσει την όρασή του. Ο ίδιος είπε ότι δεν μπορούσε πλέον να δει τίποτα και κρατούσε τα χέρια του πάνω από τα πονεμένα μάτια του. Μετά τον πήγαν πίσω στο στρατιωτικό νοσοκομείο.

Θυμάμαι καθαρά μια εμπειρία που μαρτυρά το προσωπικό θάρρος του Χίτλερ κατά τη διάρκεια του πολέμου. Ήταν κοντά στο Eraghny. Σε μια προέλαση, ο Αδόλφος Χίτλερ έπρεπε να περάσει μέσα από μια δασώδη πλαγιά όπου είχαν παγιδευτεί Γάλλοι που είχαν ανατιναχθεί από τα στρατεύματα. Τα κράνη τους μόλις προεξείχαν από την άκρη των τρύπων στο έδαφος. Ο Αδόλφος Χίτλερ τους αναγνώρισε μέσα από το γυαλί του, τράβηξε το πιστόλι του, έκανε σήμα προς τα πίσω με το χέρι του σαν να έρχονταν οι σύντροφοί του πίσω του, έδωξε τους μπερδεμένους Γάλλους - δώδεκα από αυτούς - από τις θέσεις τους και τους έφερε στη διοίκηση.

Ο Αδόλφος Χίτλερ μιλούσε συχνά για το πολιτικό μέλλον της Γερμανίας τις μοναχικές του ώρες. Πάνω απ' όλα, τον καταθλίβει ο κρατικός κατακερματισμός του Ράιχ, το γνωστό πολυκρατικό σύστημα. Κάποτε παρομοίασε το πλήθος των μικρών γερμανικών κρατιδίων με κομματάκια χαρτιού που είχε κρεμάσει σε μια κλωστή. Οποιοδήποτε αεράκι, εξήγησε, θα μπορούσε να τα παρασύρει. Ωστόσο, αν τα μεμονωμένα φύλλα ήταν δεμένα μαζί σε μια δέσμη, ένα δυνατό αεράκι δεν θα μπορούσε να τα παρασύρει. Ακόμη και οι πιο απλοί από εμάς κατάλαβαν τι ήθελε να πει.

Ignaz Westenkirchner

Στην υλική μάχη

Ο δυτικός στρατός θα λάβει ενισχύσεις στρατευμάτων, καθώς σημαντικές μονάδες έχουν απελευθερωθεί στα ανατολικά. Μόνο όσοι στέκονται εδώ χρόνια στο τυμπανοκρουστό των υλικών μαχών, όσοι, εγκλωβισμένοι με ξεραμένη λάσπη και αίμα, νιώθουν το τσουξίμο στους πνεύμονές τους που προέρχεται από τα αέρια και που μέρα με τη μέρα -οι πληγές που έχουν σχιστεί από τα θραύσματα μόλις και μετά βίας σημαδεύονται- τρέχουν με το θάνατο μέσα από τις κουρτίνες με τα δόρατα και πίνουν

άπληστα μια μπουκιά νερό για καφέ ή παίρνουν μια ξερή κρούστα ψωμί για το καλύτερο κέικ.

Το εφεδρικό Σύνταγμα Πεζικού 16, που ονομάζεται "Λίστα", της 6ης βαυαρικής εφεδρικής μεραρχίας, μάχεται στη Σισσόν, αν και είναι υποστελεχωμένο, αποδυναμωμένο από το αίμα και τα πυρομαχικά, δεν έχει φρέσκο ιματισμό εδώ και επτά εβδομάδες, έχει εξαντληθεί σε τεράστιες πορείες και, μουσκεμένο από τη βροχή, θα ήθελε να αφεθεί στην ησυχία του. Ήταν πράγματι εξαντλημένοι, αλλά στην πραγματικότητα αποτελούσαν εφεδρεία πίσω από τη δεξιά πτέρυγα της 7ης και της 1ης Στρατιάς.

Και στην πραγματικότητα, το βράδυ της 26ης Μαΐου, βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή λόγω της προσέγγισής τους σε μια δεξιά στροφή και υποτίθεται ότι έπρεπε τώρα να κυλήσουν τον εχθρό. Από την Ailette κοιτάζουν προς την Aisne. Ο διοικητής τους ονομάζεται Anton van Tubeuf και είναι ταγματάρχης. Είναι ο ένατος αρχηγός αυτού του συντάγματος και τώρα ηγείται του "Lister" για πέντε ημέρες, παίρνοντας μαζί του τις άλλες μονάδες της μεραρχίας πάνω από το περίφημο και διαβόητο Chemin des Dames.

Όλο το σύνταγμα φτερνίζεται όσο τρέχει και πολεμά, γιατί το αέριο με το οποίο πυροβόλησε το πυροβολικό βρίσκεται βαρύ πάνω στο έδαφος. Υπάρχουν απόκρημνα βουνά, απόκρημνα υψώματα και χώροι χορού μαγισσών καλυμμένοι με θραύσματα και φωτιά, με τεμαχισμένες ρίζες δέντρων και κλαδιά καρφωμένα στο καμένο από την τέφρα χώμα. Πρέπει να περπατήσεις πάνω από τους εκτοξευτές ναρκών, τα πολυβόλα, τα πυρομαχικά, για να τα φέρεις στη θέση τους. Και εδώ όλος ο αέρας βρυχάται και σφυρίζει και στροβιλίζεται συνεχώς από πυρακτωμένο σίδηρο σε όλα τα μεγέθη και τα κομμάτια. Δεν γίνεται καμία αναφορά στις τηλεφωνικές γραμμές από το επιτελείο του συντάγματος προς τα τάγματα και μεταξύ τους. Στη σφαίρα της μετάδοσης εντολών, ο σηματοδότης είναι ο κυρίαρχος. Με σχεδόν ονειρική σιγουριά, τρέχει και πηδάει έξω από τη χοάνη και ορμά, ασθμαίνοντας, πάνω από τρύπες, δοκάρια και πτώματα, ανάμεσα στις συγκρούσεις των πανύψηλων σιντριβανιών από ατσάλι, φωτιά, χώμα και σύννεφα καπνού, μέσα στο κολασμένο βουητό του σμήνους των σφηκών των ατσάλινων οβίδων. Αν δεν καταφέρει να περάσει το μήνυμά του ή τη διαταγή του μέσα από τη φλεγόμενη σύγχυση του θανάτου στον σωστό άνθρωπο, τότε όλη η ηγεσία πάει κατά διαόλου και η σιδερένια θέληση αυτής της σφήνας που σπρώχνει προς τα εμπρός, των μαχητών που παραπαίνουν, καταρρέει σε αναποτελεσματικότητα. Μαζί με τους αρχηγούς, κουβαλάει τώρα τη μοίρα και την έκβαση αυτής της μάχης στο κεφάλι του, στην τσέπη του, στην επιδεξιότητα και στο θάρρος του.

Επί πέντε ημέρες ο άγριος πόλεμος μαίνεται σε όλες του τις εκφάνσεις και -όπως τόσο συχνά και πόσο συχνά τότε- ο πιο ακούραστος, ο πιο γενναίος, ο πιο ατρόμητος δημοσιογράφος του συντάγματος τρέχει, πηδάει, αναφέρει, λαμβάνει, τρέχει από το επιτελείο μέχρι την κορυφή, από το τάγμα μέχρι τον διοικητή.

Και μετά από πέντε ημέρες το σύνταγμα είχε ξετυλίξει το εχθρικό μέτωπο πλάτους 23 χιλιομέτρων από το πλευρό, προωθήθηκε ορμητικά και, απ' όσο μπορεί να υπολογιστεί, κατέλαβε 400 αιχμαλώτους, 16 πυροβόλα, 100 πολυβόλα, 4 μηχανοκίνητα οχήματα, 15 βαγόνια πυρομαχικών και ένα στρατόπεδο μηχανικού.

"Εκτός από τα επιτεύγματα των μεμονωμένων ηγετών, τα κύρια εύσημα για την εξαιρετική εκτέλεση της επίθεσης πρέπει να αποδοθούν στους αποστολείς του συντάγματος", δήλωσε ο διοικητής του R.I.R. 16, γνωστός ως "List", Anton zu Tubeuf.

Την 1η Ιουνίου 1918, το σύνταγμα τιμάται από τον διοικητή του με το στρατιωτικό

παράσημο του Μαξ Γιόζεφ. Και στις 4 Αυγούστου, ο νέος Max-Josef-Ritter von Tubeuf καρφώνει στο στήθος του στρατιώτη Adolf Hitler τον Σιδηρούν Σταυρό Α' Τάξης, την υψηλότερη και πιο σπάνια διάκριση που απονέμεται σε άνθρωπο στα χαράκωματα.

W. L. Diehl

Άμεσο χτύπημα στο διοικητήριο

Γύρω στο μεσημέρι, οι σηματοδότες παραδίδουν τη νέα διαταγή για επίθεση. Ο Αδόλφος Χίτλερ είναι και πάλι εκεί, απτόητος και ακούραστος στην εκτέλεση του επικίνδυνου καθήκοντός του. Συχνά αναλάμβανε εθελοντικά τις πιο δύσκολες διαδρομές για τον έναν ή τον άλλο σύντροφό του, μέχρι τις γραμμές του μετώπου που μαστιγώνονταν από το χαλάζι των σφαιρών.

Στη 1.30 π.μ. εξαπολύεται η δεύτερη επίθεση με υποστήριξη πυροβολικού. Οι απώλειες που υπέστησαν οι προελαύνοντες σε ανοιχτό έδαφος ήταν και πάλι τρομερές. Μόνο λίγοι καταφέρνουν να εισβάλουν στους πρώτους εχθρικούς λάκκους με τις ξιφολόγχες στις γροθιές τους, να πάρουν αιχμαλώτους και μέχρι εκεί. Το δεύτερο τάγμα προσπαθεί μάταια να έρθει σε βοήθεια των συντρόφων του που έχουν σπεύσει μπροστά. Ο αρχηγός, ο υπολοχαγός της εφεδρείας Σούμπερτ, πέφτει κατά την πρώτη επίθεση.

Τώρα ο διοικητής του συντάγματος, αντισυνταγματάρχης Engelhardt, πηγαίνει προσωπικά στη βόρεια άκρη του δάσους. Χρησιμοποιεί τα κιάλια του για να προσανατολιστεί στην κατάσταση, ανιχνεύοντας το πιο ευνοϊκό σημείο για να εισβάλει στον εχθρό. Αλλά τα άγρυπνα μάτια τον έχουν ήδη εντοπίσει. Βροντερά πυρά πολυβόλου τον χτυπούν, τεμαχίζοντας τους θάμνους δεξιά και αριστερά, χτυπώντας τους κορμούς, με εξοστρακισμούς που στροβιλίζονται στον αέρα. Ο Αδόλφος Χίτλερ και ο στρατιώτης Μπάχμαν πηδούν μπροστά και τον καλύπτουν με τα σώματά τους. Ο διοικητής, που έχει εμποδιστεί στην επιφυλακή του, ρωτάει έκπληκτος τον Χίτλερ: "Γιατί αυτό;" - "Δεν θέλουμε να χάσουμε για δεύτερη φορά τον διοικητή του συντάγματος", είναι η μετριοπαθής απάντηση. Ο διοικητής τον ευχαριστεί με μια σιωπηλή χειραψία, σαν να ήταν κάτι αυτονόητο.

17 Νοεμβρίου: Δραστηριότητα πυροβολικού του εχθρού. Πριν από μισή ώρα ο διοικητής της ταξιαρχίας, ο εξοχότατος Γκρόσμαν, έδωσε προσωπικά τη διαταγή να ανακουφιστεί το Σύνταγμα List, το οποίο είχε αιμορραγήσει μέχρι θανάτου. "Φρόντισε να γυρίσεις πίσω", είπε στο τέλος στον αντισυνταγματάρχη. Ορισμένοι από τους διοικητές των λόχων έχουν ήδη φτάσει στο αρχηγείο του συντάγματος για να παραλάβουν αυτή τη διαταγή. Λόγω έλλειψης χώρου, ο Αδόλφος Χίτλερ και οι σύντροφοί του αναγκάστηκαν να εγκαταλείνουν για λίγο το σκάμμα. Στη συνέχεια - είναι λίγο μετά τις 2 η ώρα - σφυρίζει ξανά. Ένας τρομερός κρότος - ένα άμεσο χτύπημα στο κέντρο του διοικητηρίου του συντάγματος.

Ο Αδόλφος Χίτλερ είναι ένας από τους πρώτους που σπεύδει να βοηθήσει. Το θέαμα που αντικρίζει είναι φρικτό.

Ο τηλεφωνικός αρχιφύλακας Kreitmaier, ο υπαξιωματικός Wimmenauer και ένας αξιωματικός βρίσκονται νεκροί κάτω από τα ερείπια. Σοβαρά τραυματισμένοι είναι ο αστυφύλακας Ostberg, ο διοικητικός υπάλληλος του συντάγματος, οι υπαξιωματικοί Oberer και Martin. Τα μάτια του εξακολουθούν να αναζητούν τον ειδωλοποιημένο διοικητή. Είναι κι αυτός νεκρός; Τότε βλέπει τον αντισυνταγματάρχη να πέφτει προς τα πίσω με ένα βογγητό και τον ακούει να μουρμουρίζει: "Ηθελα μόνο να υπηρετήσω την πατρίδα μου!".

Ο Αδόλφος Χίτλερ είναι στο πλευρό του με ένα απλό άλμα. Το ίδιο και ο σύντροφος Bachmann. Το αριστερό χέρι του διοικητή κρέμεται κάτω ακρωτηριασμένο, το δεξί του πόδι είναι κόκκινο από αίμα - ένα θραύσμα έχει διαπεράσει την κύρια αρτηρία, η απώλεια αίματος είναι μεγάλη, μόνο η γρήγορη βοήθεια μπορεί να σώσει την κατάσταση. Ο Χίτλερ δεν το σκέφτεται δεύτερη φορά, φέρνει γρήγορα μια μπάλα βρύου, την τυλίγει γύρω από το πόδι πάνω από το βαθύ τραύμα και την τυλίγει με τηλεφωνικό καλώδιο για να σταματήσει τη βαριά αιμορραγία. Δουλεύει, ο επίδεσμος έκτακτης ανάγκης είναι επιδέξιος και εκπληρώνει τον σκοπό του.

Ένας σύντροφος του συντάγματος

Ο σηματοδότης

Κατά τη διάρκεια της νύχτας χρειάστηκε να επισκεφθώ δύο φορές το III Τάγμα, το οποίο βρισκόταν στο νότιο τμήμα του Roeux, με αναφορές. Με συνόδευε ο Χίτλερ, ο αξιωματικός αναφοράς. Καταφέραμε να χρησιμοποιήσουμε τη σιδηροδρομική τομή Biache ως ευπρόσδεκτη κάλυψη για ένα μικρό τμήμα. Σύντομα, όμως, έπρεπε να το εγκαταλείψουμε και να κινηθούμε σε ανοιχτό έδαφος. Το μονοπάτι μας οδήγησε δίπλα από δύο προωθημένα πυροβόλα. Μόλις βρεθήκαμε κοντά τους, ο εχθρός μας υποδέχτηκε με δολοφονικά πυρά. Αντιληφθήκαμε αμέσως ότι μας είχαν εντοπίσει. Φυσικά, αυτή η σπατάλη πυρομαχικών δεν στόχευε μόνο εμάς, αλλά κυρίως τα πυροβόλα, τα οποία ο Άγγλος πρέπει να υποπευδύταν εκείνη τη στιγμή ιδιαίτερη δραστηριότητα. Αν ήμουν μόνος μου, θα είχα καλυφθεί χωρίς δισταγμό. Κανείς δεν θα μπορούσε να με κατηγορήσει γι' αυτό. Η έκθεση που έπρεπε να γίνει δεν είχε καμία αναφορά στις μάχες των τάγματα που είχαν αναπτυχθεί. Αν έφτανε μία ή περισσότερες ώρες αργότερα, δεν θα έκανε το παραμικρό κακό. Ο σύντροφός μου είχε διαφορετική άποψη. Προσπάθησε να βγει γρήγορα από το καζάνι της μάγισσας χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση, αξιοποιώντας φυσικά κάθε ευκαιρία για κάλυψη.

Συχνά οι δημοσιογράφοι έπρεπε να κινούνται σε ανοιχτό χώρο κάτω από τα ισχυρότερα εχθρικά πυρά, ενώ για μένα μια τέτοια κίνηση ήταν πρωτόγνωρη, παρά τα χρόνια που ήμουν στα χαρακώματα. Φυσικά δεν μπορούσα να είμαι πολύ ντροπαλός και έπρεπε να ακολουθήσω. Και ήταν καλό. Βγήκαμε και οι δύο από την επικίνδυνη ζώνη με το δέρμα μας άθικτο.

Καθώς επιστρέφαμε, μόλις είχαμε πλησιάσει ξανά τα πυροβόλα όταν τα μάγια του εχθρού άρχισαν εκ νέου. Βέβαια, ούτε αυτόν τον Μάιο μπορούσε να σταματήσει κανείς, και φτάσαμε στην προστατευτική σιδηροδρομική τομή χωρίς καμία ζημιά, αν και στάζοντας ιδρώτα.

Στις δύο επόμενες επιχειρησιακές περιόδους της Μάχης του Αρράς, μου ανατέθηκε ο σηματοδότης Αδόλφος Χίτλερ αρκετές φορές ακόμη ως συνοδεία, και κάθε φορά διαφύγαμε σώοι και αβλαβείς.

Κατά τη διάρκεια αυτών των ημερών είχα την αόριστη αίσθηση ότι ο εν λόγω δημοσιογράφος ήταν ιδιαίτερα τυχερός, και ήταν πιο φυσικό ότι πίστευα επίσης ότι κινδύνευα λιγότερο στην παρέα του.

Αναφορά από έναν σύντροφο της πρώτης γραμμής

Ο άγνωστος στρατιώτης

Κατά τη διάρκεια της ομιλίας του διοικητή - μίλησε για την κατάσταση και την επέκταση της θέσης - η κουρτίνα άνοιξε και ο Χίτλερ μπήκε μέσα, υπέβαλε τα σέβη του όσο καλύτερα μπορούσε λόγω του χαμηλού υψομέτρου του σπηλαίου και παρέδωσε μια γραπτή αναφορά. Ο διοικητής την ξεφύλλισε χωρίς να διακόψει την ομιλία του και έκανε σήμα στον σηματοδότη ότι μπορούσε να φύγει. Όταν όμως η κουρτίνα έκλεισε πίσω του, ο ταγματάρχης διέκοψε την ομιλία του και αμέσως μετά, υψώνοντας τη φωνή του και δείχνοντας προς την είσοδο, είπε: "Αν στείλω αυτόν τον αποστολέα, ξέρω ότι η αποστολή θα εκτελεστεί τόσο καλά όσο και από τον καλύτερο αξιωματικό του συντάγματός μου".

Εύλογα μείναμε έκπληκτοι από αυτόν τον έπαινο. Αν ο ταγματάρχης φον Τούμπεφ ήταν γνωστός σε εμάς από καιρό ως ο αρχηγός που πολύ σπάνια έδινε μετριοπαθείς επαίνους, αυτός ο έπαινος έπρεπε να εκτιμηθεί με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο, διότι αφορούσε έναν στρατιώτη του οποίου ο διοικητής δύσκολα θα μπορούσε να γνωρίζει το όνομα.

Υπολοχαγός Adolf Meyer

από: SS *Leitheft*, τεύχος 12, 1943

Μια εξομολόγηση

Πιστεύουμε στον Αδόλφο Χίτλερ,
ο αθάνατος ηγέτης του λαού μας,
το μοναδικό χάρισμα της πρόβλεψης,
μεγαλύτερη προσωπικότητα όλων των εποχών,
Ζει στις καρδιές μας σήμερα και για πάντα.

Πιστεύουμε στον ιερό σκοπό του,
Ονομάζεται *Νέα Τάξη*,
η εκπλήρωση του άριου πεπρωμένου
σύμφωνα με τους αιώνιους νόμους της ζωής,
την ελπίδα και το μέλλον του είδους μας στη γη.

Πιστεύουμε στην κίνησή του,
τους πιστούς, αδιαίρετους οπαδούς του,
που φέρει το όνομά του
ως όργανο της θέλησής του,
αφιερωμένο από ήρωες και μάρτυρες
- το αιώνιο μονοπάτι προς τη σωτηρία.

HEIL HITLER!

Σκεφτείτε το!

του Αδόλφου Χίτλερ (1923)

Όταν η μαμά σου γερνάει
Και εσύ μεγάλωσες,
Αν αυτό που συνηθίζατε να είναι εύκολο και αβίαστο,
έχει γίνει πλέον βάρος,
Όταν τα αγαπημένα, πιστά της μάτια
Δεν βλέπω πια τη ζωή όπως έβλεπα κάποτε,
Όταν τα κουρασμένα πόδια τους
Δεν θέλετε πλέον να τα κουβαλάτε όταν περπατάτε -
Τότε απλώστε το χέρι σας για να τη στηρίξετε
Οδηγήστε τους με χαρούμενη ευχαρίστηση -
Έρχεται η ώρα που θα την κλάψεις
πρέπει να σας συνοδεύσει στον τελευταίο διάδρομο!

Και αν σας ρωτήσει, απαντήστε της,
Και ξαναρωτήσει την, μιλάτε κι εσείς!
Και ρωτήσει την ξανά, απαντήστε της,
Όχι ορμητικά, με ήπια ηρεμία!
Και δεν μπορεί να σε καταλάβει
Εξηγήστε της τα πάντα με χαρά,
Η ώρα έρχεται, η πικρή ώρα,
Αφού το στόμα της δεν σου ζητάει τίποτα περισσότερο!

NS Kampfruf #89, Μάιος-Ιούνιος 1991 (102)

Ο σύντροφος

του Αδόλφου Χίτλερ (14 Αυγούστου 1916)

Όταν ένας από εμάς κουράζεται,
Ο άλλος τον παρακολουθεί.
Αν κάποιος από εμάς θέλει να αμφιβάλλει,
Ο άλλος ξαφνικά γελάει.

Αν κάποιος από εμάς πέσει,
Το άλλο σημαίνει δύο,
Επειδή κάθε μαχητής έχει έναν θεό
Οι σύντροφοι στο

Ήταν στο πυκνό δάσος του Artoiswaldes

από τον Αδόλφο Χίτλερ

Φλάνδρα - στο Αρτουά, άνοιξη 1916
Βασισμένο σε αληθινή ιστορία

Ήταν στο δάσος της Αρτουά...
βαθιά μέσα στο δάσος, σε αιματοβαμμένο έδαφος,
ήταν απλωμένος ένας θαυμάσιος Γερμανός πολεμιστής...
Και οι κραυγές του ακούστηκαν μέσα στη νύχτα.
Για το τίποτα... Κανένας αντίλαλος δεν τον ξύπνησε...
Θα πρέπει να αιμορραγεί μέχρι θανάτου ελεύθερα σαν παιχνίδι,
Που πεθαίνει τραυματισμένος στη μοναξιά;

Τότε ξαφνικά...
Βαριά βήματα πλησιάζουν από τα δεξιά.
Τους ακούει να πατούν στο δάσος...
Και νέα ελπίδα βλαστάνει από την ψυχή του.
Και τώρα από τα αριστερά...
και τώρα και από τις δύο πλευρές...

Δύο άνδρες πλησιάζουν το κρεβάτι του πόνου
Είναι ένας Γερμανός και ένας Γάλλος.
Και οι δύο κοιτάζουν ο ένας τον άλλον με άγριο βλέμμα
Και κρατούν απειλητικά τα τουφέκια τους σε ετοιμότητα.
Ο Γερμανός πολεμιστής ρωτά:
"Τι κάνεις εδώ;"
"Μου έκανε εντύπωση η κραυγή του φτωχότερου ανθρώπου για βοήθεια".
"Είναι ο εχθρός σου!"
"Είναι ένας άνθρωπος που υποφέρει!"

Και οι δύο κατεβάζουν τα τουφέκια τους αμίλητα.
Τότε ένωσαν τα χέρια τους
Και σηκώθηκε προσεκτικά με τεντωμένους μύες
Ο τραυματισμένος πολεμιστής, σαν σε φορείο.
Και το μετέφεραν μαζί μέσα στο δάσος,
Μέχρι που έφτασαν στη γερμανική αλυσίδα φυλακίων.
"Τώρα έγινε. Ορίστε το πιστό καπέλο του".

Και ο Γάλλος στρέφεται προς το δάσος.
Αλλά ο Γερμανός του πιάνει το χέρι,
Κοιτάζει στα προβληματισμένα του μάτια
Και του λέει με προφητική σοβαρότητα:

"Δεν ξέρω τι μας επιφυλάσσει η μοίρα,
Που βασιλεύει ανεξερεύνητο στα αστέρια.
Ίσως πέσω, θύμα της σφαίρας σου.
Ίσως το δικό μου να σε τεντώσει στην άμμο -
Επειδή οι μάχες είναι αδιάκριτες,
Αλλά όπως και να έχει και ό,τι κι αν έρθει:
Ζούμε μόνο τις καθαγιασμένες ώρες,
Από τότε που ο άνθρωπος βρέθηκε στον άνθρωπο...
Και τώρα αντίο! Και μακάρι ο Θεός να σας καθοδηγεί!"

Σιωπηλός ηρωισμός

από τον Αδόλφο Χίτλερ
Pasewalk, 2 Νοεμβρίου 1918

Σε ελαφριά σπορά που ξεκουράζεται ήσυχα
Θανάσιμα τραυματισμένοι πολεμιστές που βγαίνουν από καυτές μάχες
Τα αιματηρά σημάδια της καταστροφής,
Αλλά σώθηκε από το χαλάζι του σιδήρου.

Και σιωπηλοί και σοβαροί, αλυσοδεμένοι στο καθήκον τους,
Φροντιστικά μαλακά ευγενικά γυναικεία χέρια
Οι ευγνώμονες πολεμιστές, που στο τέλος
Ήδη στοιχηματίζετε στη ζωή με το θάνατο.

Στην πιστή φροντίδα τους σαν υγιείς
Όλες οι καρδιές και όλες οι βαθιές πληγές,
Όταν τα συχνά κουρασμένα μάτια φαίνονται φιλικά.

Ναι, έτσι είναι οι αληθινά γερμανικές γυναίκες μας.
Βλέπουν τους αγαπημένους τους να χωρίζουν για πάντα
Και να αφιερώνουν με ευστροφία τη ζωή τους στον πόνο των άλλων ανθρώπων.

Το νεκροταφείο Forest honour στο Pasewalk

από τον Αδόλφο Χίτλερ
Pasewalk, 11 Νοεμβρίου 1918

Το αξίζεις για εμάς,
Να σε θάψουμε εκεί,
Όπου οι γερμανικές βελανιδιές σκιάζουν τον τάφο σου.
Εκείνη, το σύμβολο της ελευθερίας, της δύναμης και της ζωής
Όντας το πιο όμορφο κόσμημα
Δίνεται γύρω από τον τάφο σας.
Στο γερμανικό δάσος, όπου ζει το γερμανικό πνεύμα,
Το ήσυχο άλσος όπου ξεκουράζεσαι ειρηνικά,
Χιλιάδες θα τον τιμούν σε χίλια χρόνια από τώρα,
Ας πάμε στα βάθη του δάσους,
Ας πάμε εκεί που είναι οι τάφοι σας,
Στη συνέχεια αναστέλλουμε το βήμα,
Γιατί μιλάς σε όλους μας,
Έτσι ζείτε για πάντα, ενώ το σώμα σας έχει προ πολλού αποσυντεθεί.

Σε ραδιοφωνική επιφυλακή

από τον Αδόλφο Χίτλερ
Φλάνδρα, 29 Ιουλίου 1917

Η νύχτα είναι μαύρη, ο άνεμος φυσά απαλά και ήπια
Μέσα από τα κλαδιά, βαθιά ηρεμία επικρατεί παντού!
Από μακριά, τα μηχανήματα γουργουρίζουν στο ρυθμό.

Οι σύντροφοι κοιμούνται δίπλα στη σκηνή
Και ονειρεύονται τους αγαπημένους τους στο σπίτι,
Εγώ μόνος μου κάθομαι και αγρυπνώ στη συσκευή
Και ακούστε την αίθουσα μάχης.

Έτσι κάθομαι όλη τη νύχτα και περιμένω
Και να νιώθετε μια βαθιά αίσθηση ευτυχίας την επόμενη μέρα,
Όταν η ομάδα ανίχνευσης μου αναφέρει μέσω του καναλιού αναφοράς,
Είχε επιστρέψει από εχθρική δράση σώος και αβλαβής.

"Μπλε άσπρο και μαύρο και άσπρο κόκκινο"

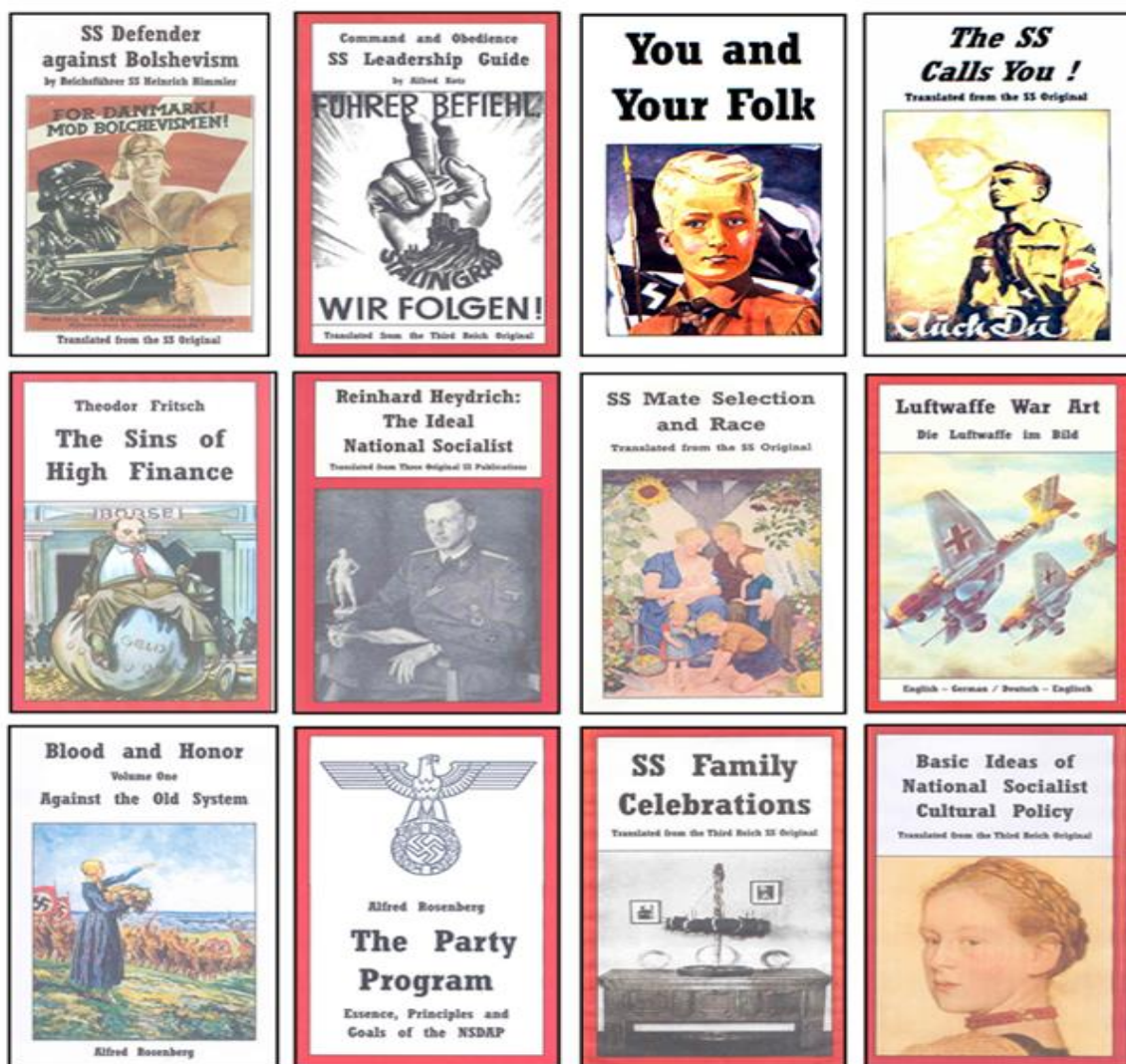
από τον Αδόλφο Χίτλερ
[Δυτικό Μέτωπο], 4 Αυγούστου 1917

Περικυκλωμένοι από τον εχθρικό στρατό,
Αμέτρητες σαν την άμμο της θάλασσας,
Ο Γάλλος, ο Ruß' και ο Britt,
Οι μικροί κράχτες με.

Και εμείς - σε θερμή μάχη
Παρακολουθούμε τη σημαία
Πιστός μέχρι θανάτου
Μπλε-λευκό και μαύρο-λευκό-κόκκινο

Εκατομμύρια είναι σε αναβρασμό,
Και μην ανατρέψετε τον πύργο,
Έσυραν βοηθούς εδώ,
Από την Ερυθρά Θάλασσα στην Κίτρινη Θάλασσα.

Αλλά θαυμάσια προκλητική και δυνατή,
Το ρολόι στο μεδούλι μας,
Πιστός μέχρι θανάτου
Μπλε-λευκό και μαύρο-λευκό-κόκκινο.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**